

BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 145 - 25 Kuruş

21 - Şubat - Çarşamba - 1951

BURADA BENİ GÖRMEN HOŞUNA GİTMEDİ Mİ PAVLO? ÜST TARAFINA ALDIRMA.. BEN HEP KOLLA-
RININ ARASINDA KALMAK İSTİYORUM. SANKİ RÜYADAYIM..

SEVGİLİM.. HİÇ DEĞİŞMEMİŞ-
SİN.. SEVGİLİ MATİLDEM..

PAVLO BENİ HÂLÂ SEVİYOR MUSUN?

SEVİYOR MUYUM? SENİ DAİMA AMA DAİMA SEVDİM BEN! ASIL SEN BENİ SEVİP SEV-MEDİĞİNİ SÖYLE

BEN Mİ? EVET SEN.. O AKŞAM BİR BAŞ KASININ YANINDA BENİ TANI-MAMAZLIKTAN GELEN SEN DEĞİL MİSİN?

PAVLO BEN SENİ BİR AN BİLE SEVMEK-
TEN VAZ GEÇMEDİM VE BAŞ-
KA HİÇ KİMSENİN OLMADIM.
HAYATIMDA YALNIZ SEN VARSIN.

YA O ADAM?

PEŞİMDEN KOŞANLARDAN BİRİ
İDİ. İŞTE HEPSİ O KADAR... FA-
KAT SEN BENİ UNUTTUN.. HER
ŞEYİ AYAKLAR ALTINA ALDIN..

BU SÖZLERİN DOĞRU
DEĞİL.. NE ZAMAN NE
YAPMIŞIM BEN?

SİRLEMONT'TA..
KONTES VİO-
LDNA'YLA EVLENDİĞİN
ZAMAN..

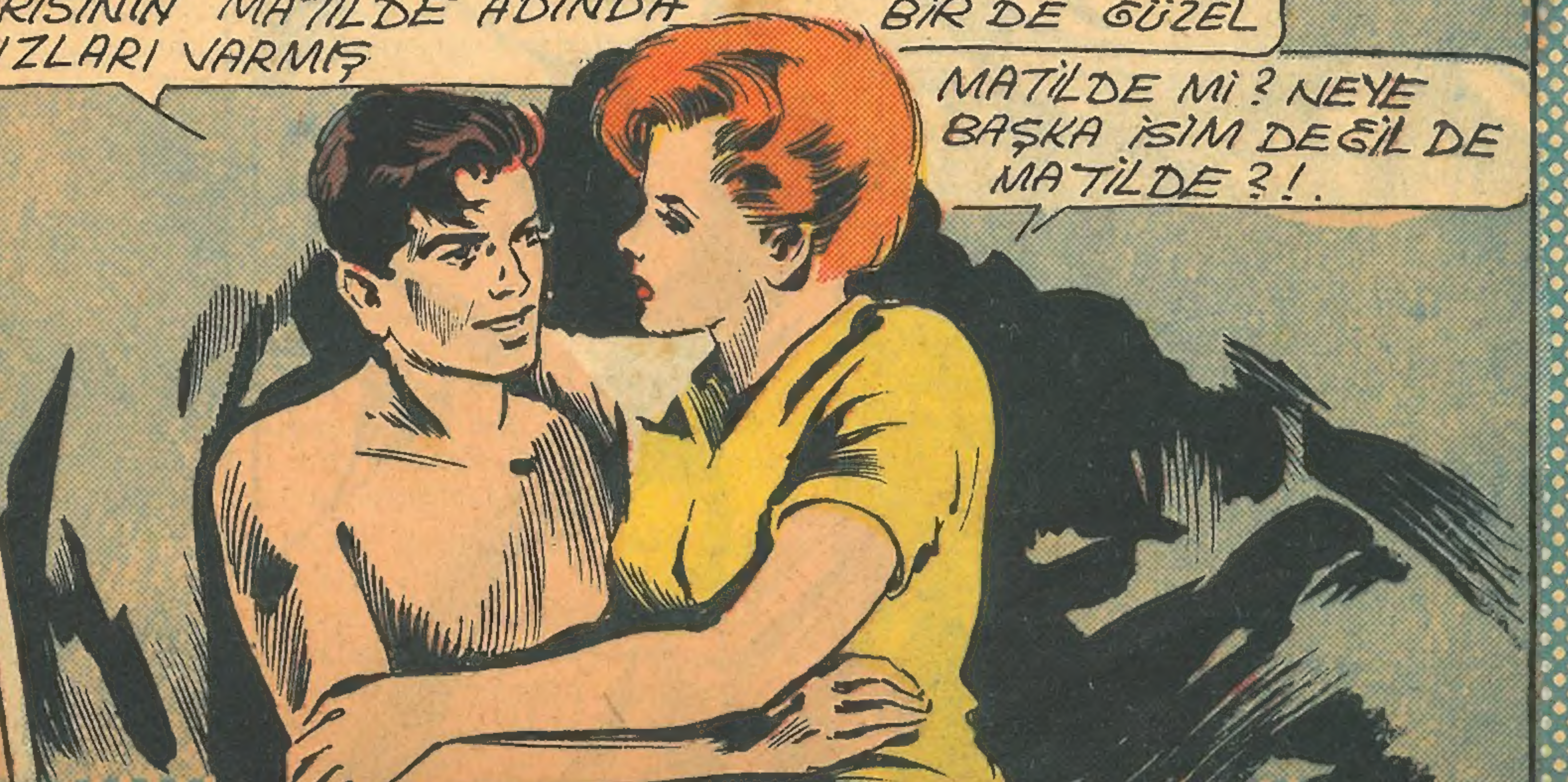
BUNU BEKLİ-
YORDUM. İNSAN
ÇILGINCA BİR
KADINI SEVER.
KEN BİR
BAŞKASIYLA
EVLENİR
Mİ? DİN-
LE BAK..

FAKÂVE BİRAZ
UZUN AMA DİNLE.. VAKTİYLE
SİRLEMONT'TA KONT D'AVARANGESLERİN
OTURDUĞU ESKİ BİR ŞATO VARMIŞ. BU KONTLA
KARISININ MATİLDE ADINDA
KIZLARI VARMIŞ

MATİLDE Mİ? NEYE
BAŞKA İSİM DEĞİL DE
MATİLDE ?!

145/

PAULO GARİP MASALINA DEVAM ETTİ

... BU SURETLE ZAHİREN DOĞRU OLAN, VE SENİ YANILTAN O EVLENMEDEN SONRA KONTUN BIRAKMIŞ OLDUĞU O MEŞHUR MEKTUBU OKUYABİLDİK. ŞİMDİ SENİN ÇOK METİN OLMAN LÂZİM. VERECEĞİM HABER BİR YANDAN ŞAYANI HAYRET BİR YANDAN HÜZÜN VERİCİ OLACAKTIR.

O MEKTUPTA NE YAZIYORDU, SÖYLE?

HERŞEYDEN EVVEL ERNESTO'NUN BABAN OLMADIĞINI SÖYLYE. YİM..

53/2

İŞTE HABERİMİN HÜZÜN VERİCİ TARAFI BU.. ŞAYANI HAYRET TARAFINA GELİNCE ODA SENİN D'AVARANÇES'LERİN KIZI OLDUĞUNDUR..

BABAM DEĞİL Mİ?

BENİM D'AVARANÇESLERİN KIZI OLDUĞUMU MU SÖYLEDİN?

EYET VİOLONA DA MANEVİ KIZLARI FA. KAT BUNUN DAHA DA GÜZEL BİR TARAFI NAR.. ANNEN HAYATTA VE ŞATOSUNDA SENİ BEKLİYOR..

HAYIR OLAMAZ.. BENİM ANNEM SENELERCE EVVEL ÖLDÜ...

SENİ KAÇIRMIŞ OLAN ERNESTO SANA YALAN SÖYLYEREK KANDIRMIŞ.. HAKİKAT BENİM ANLATTIĞIM GİBİ. BUNU MEYDANA ÇIKARMAK İÇİN NE KADAR UĞRAŞTIM BİLSEN?..

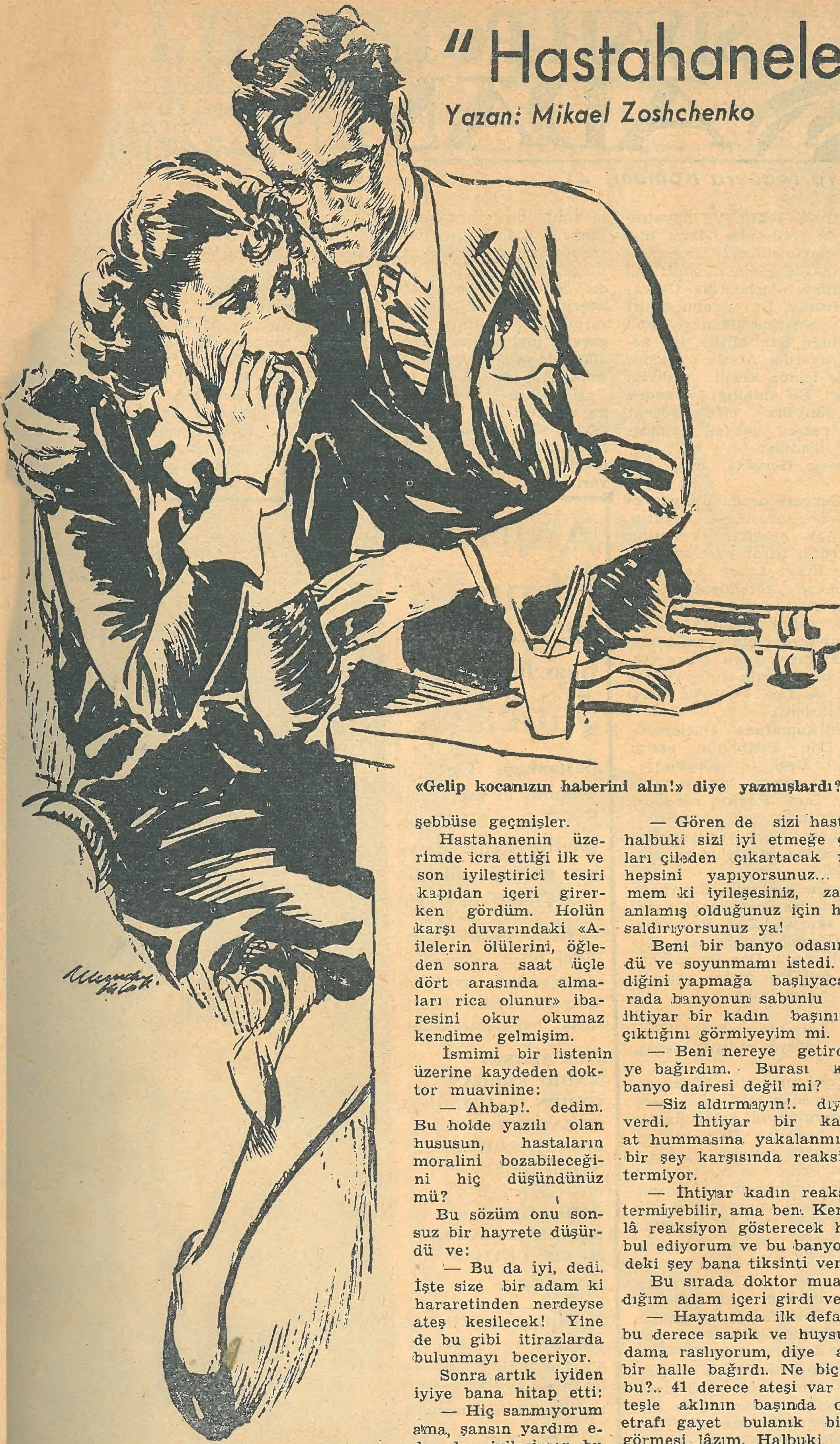

ARKASI VAR

"Hastahaneleri Sevmem!"

Yazan: Mikael Zoshchenko

Çeviren: Sayhan Bilbaşar

«Gelip kocanızın haberini alın!» diye yazmışlardı?.

sebbüse geçmişler.

Hastahanenin üzerimde icra ettiği ilk ve son iyileştirici tesiri kapıdan içeri girerken gördüm. Holün karşı duvarındaki «Ailelerin ölümlerini, öğleden sonra saat üçle dört arasında almaları rica olunur» ibaresini okur okumaz kendime gelmişim.

İsmimi bir listenin üzerine kaydeden doktor muavinine:

— Ahbap! dedim. Bu holde yazılı olan hususun, hastaların moralini bozabileceğini hiç düşündünüz mü?

Bu sözüm onu sonsuz bir hayrete düşürdü ve:

— Bu da iyi, dedi. İşte size bir adam ki hararetinden nerdeyse ateş kesilecek! Yine de bu gibi itirazlarda bulunmayı beceriyor.

Sonra artık iyiden iyiye bana hitap etti:

— Hiç sanmıyorum ama, şansın yardım eder de iyileşirsen bu

hareketimizi tenkide hakkın olur. Şu var ki bir gün gelip yolcu olursan unutma ki o ilândan sen de istifade etmiş olacaksın.

Ateşimin kırk dereceden de fazla olduğunu hissettiğim için münakaşaya devam etmedim. Bu sırada bir hastabakıcı gelerek:

— Beni takibedin, dedi. Yıkamağa gideceksiniz.

Sözleri beni, şimdi bile tarif edemeyeceğim kadar üzdü.

— «Banyo almağa geleceksiniz» deseydiniz çok daha iyi olurdu, dedim. Beni bir at mı sandınız ki «Yıkamağa gideceksin» diyor-sunuz.

Hastabakıcı şu cevabı verdi:

— Gören de sizi hasta sanır, halbuki sizi iyi etmeğe çalışacakları çileden çıkartacak ne varsa hepsini yapıyorsunuz... Zannetmem ki iyileşesiniz, zaten bunu anlamış olduğunuz için her tarafa saldırıyorsunuz ya!

Beni bir banyo odasına götürdü ve soyunmamı istedi. Tam dediğini yapmağa başlayacağım sırada banyonun sabunlu suyundan ihtiyar bir kadın başının dışarı çıktığını görmüyeyim mi.

— Beni nereye getirdiniz? diye bağırdım. Burası kadınların banyo dairesi değil mi?

— Siz aldırmağın! diye cevap verdi. İhtiyar bir kadındır ve at hummasına yakalanmıştır. Hiçbir şey karşısında reaksiyon göstermiyor.

— İhtiyar kadın reaksiyon göstermiyebilir, ama ben. Kendimi hâlâ reaksiyon gösterecek halde kabul ediyorum ve bu banyonun içindeki şey bana tiksinti veriyor.

Bu sırada doktor muayini sandığım adam içeri girdi ve:

— Hayatımda ilk defa olarak bu derece sapık ve huysuz bir adama raslıyorum, diye ağlamaklı bir halle bağırdı. Ne biçim adam bu?.. 41 derece ateşi var ve bu ateşle aklının başında olmaması, etrafı gayet bulanık bir şekilde görmesi lâzım. Halbuki her şeyi bizlerden daha iyi muhakeme ediyor...

Bu sırada banyodaki kadın muhavereye karıştı:

— Beni buradan çıkarın. Yoksa kendim çıkar ve hepinizin canına okurum.

Onunla meşgul olmağa başladılar ve ben kenarda soyundum. Sonra banyoyu tertemiz edip emrime âmade kıldılar. Zira artık ne gibi bir adamla karşı karşıya olduklarını anlamışlardı.

Banyodan sonra üzerime çok büyük gelen elbiseler giydirdiler. Önce bunun bir yanlışlık eseri olduğunu sandım, ama sonra anladım ki bu hastahanenin bir sistemidir. Bütün ufak tefek insanlara,

kendilerine yüzlerce defa büyük gelen pijamalar; büyüklere de daracak olanlar giydirilir.

Hararetim gittikçe yükselmekte olduğu için bu münakaşa fırsatını istemiye istemiye kaçırdım.

Yatırıldığı salonda benden başka otuz kadar hasta vardı. Bazısı ıslık çalıyor, bazısı dama oynuyor, bazısı da karyolaların önünde dolaşıp hararet grafiklerini kontrol ediyordu. Bu hali görünce kendimi kaybedivermişim.

— Galiba ben timaryane. Tahminen üç gün sonra kendime geldiğim zaman hastabakıcı şunları söyledi:

— Maşallah demir gibiymişsiniz. Bir gece yanlışlıkla pencere üzerinize açık kalmış, daha ertesi sabah iyileşme etnareleri göstermeğe başladınız... Eğer yatak komşularınızdan biri size sarı bir hastalık aşılamazsa birkaç güne kadar taburecu olursunuz.

Üç gün sonra bir öğle vakti, artık ailemin yanına dönmeği ümit ettiğim sırada, bir çocuk hastalığı olan boğmacaya yakalandığım tesbit edildi. Bu hal hastabakıcının çok garibine gitmişti.

— Bu hastalık size nasıl olupta geçmiş anlamıyorum dedi. Zira çocuklar hastahanenin öteki binasındadırlar... En akla yakın ihtimal size, evvelce içinden boğmacalı bir çocuğun yediği kapla yemek verilmiş olmasıdır.

Az zamanda boğmacayı da mağlup ettim. Fakat tam hastahaneyi terkedeceğim sırada başka ıstırapların zebunu olarak yine hasta düştüm. Bütün vücudum fiske fiske bir şeyler dökmüştü.

Bu gidişle hastahaneden çıkma ümidini tamamen kaybediyordum ki büyük bir hasta kafilesi doktor ve müstahdemlerin başına çöktü. Doktor bana:

— Şimdi gidebilirsiniz dedi. Zira artık meşgul olacak başka hastalarımız var.

Bu konuşmadan bir hafta kadar sonra evimde olabildim. Karım:

— Düşün Petya, dedi. Evvelki hafta senin artık bu dünyada olmadığından emin bulunuyordum. Zira hastahaneden mektup gönderip «Gelecek puslamız elinize geçer geçmez gelip kocanızın cesedini almağa hazır olun!» demişlerdi. Nasıl üzuldüm tarif edemem. Bereket ki hastahaneye gittiğim zaman bir yanlışlık olduğunu söylediler.

Karımdan bunları dinledikten sonra, içinde hastahaneye gidip, dünyayı bu hatayı işliyenlere dar etmek için önüne geçilmez bir arzu hissettim, ama oraya gittiğim takdirde başıma gelebilecek şeyleri hatırlıyarak bundan vaz geçtim.

O zamandan beri de bir daha hastahaneye uğramadım.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

SIYAH PELELİRLİ ADAM

YAZAN: RAFAEL
SABATİNİ

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 21

Genç kız şöyle cevap verdi: — Allah bu müzaheret, İspanya İngiltereye karşı harekete geçtiği zaman İngilizlere göstermişti. İspanya da İngiltere için sizin benim hakkımda düşündüğünüz gibi düşünüyor. Fakat rüyalarından çabuk uyandılar. Sizin uyanışınız da aynı şekilde olacak Don Pedro...

Don Pedro ellerini uğuşturarak ondan uzaklaştı. Sonra tekrar yanına geldi. Tavrı yumuşamış, sesine seven bir insanın yumuşak, tatlı ifadesi gelmişti.

— Aramızda olmaması icap eder bir şekilde konuşuyoruz. Ne olur biraz makul olun... Aramızdaki yegâne mânâ sizin makul olmamanız. Beni dinlemiyorsunuz, makul olmayışınız beni dinlemenize mânî oluyor...

— Doğru söylüyorsunuz. Sizde öyle bir kanaat var ki sizi dinliyen her kadın size mağlup olur.

— Hayır... Maksadım gamiye ilk geldiğiniz sırada size söylediklerimi unutmanız...

Margaret:

— Beni buraya sürüklediğiniz sırada demek istiyorsunuz, diye. İspanyolun sözünü kesti. Fakat o bu sözleri duymamış gibi devam etti.

— O zaman size kendi irademiz haricinde bir kuvvetin bizi bu maceraya sürüklediğini söylemişim. Dinle Margaret...

Onun yanında diz çökmüştü.

— Sizi seviyorum. Size dilediğiniz hayatı verdiğime dair aşkıma itimat edin. Sizin için artık bir dönüş yok. Sizi serbest bırakam bile artık çok geç. Siz bundan böyle bu gemide elimin altındasınız. Benimle evlenmekten başka size bir kurtuluş yolu olmadığını takdir etmişsinizdir. Evlenelim Margaret... Bizi hemen şimdi evlendirecek bir rahip dışarıdadır...

Genç kız onun sözünü kesti.

— Hep faraziye den bahsediyorsunuz. İngiltere, hikâyemi öğrendikten sonra aleyhimde hareket edecek bir kişi yoktur.

Don Pedro bütün nezaket kaldelerini bir tarafa atarak, tekrar

— Faraziye dediğin bu şeyler olacak... Şimdiye kadar benim elimi, kolumu bağlayan sadece sana olan aşkımın büyüklüğü ve nezaheti idi.

Margaret te ayağa kalktı. Sık, sık soluyordu.

— Allahım bana bunları söylemeğe nasıl cesaret edersiniz. Siz silâhşor, asilzade olan bir adam...

Don Pedro gülererek:

— Asilzade, diye tekrar etti. Nasıl oldu da asilzadelik erkekler tarafından iğreti bir süs gibi kullanıldığını öğrenmediniz. Beni dilediğiniz şekilde kabul edebilirsiniz... Beni dinleyin. Başka söz istemiyorum. Kısa bir zaman sonra Oviedo'daki evimde olacaksınız. Orada nasıl hareket etmeniz icap ettiğini sizin takdirinize bırakıyorum. Eğer akli başında bir kadının iseniz orada karım olarak yaşamasını kabul eder ve karaya çıkmadan evvel de benimle evlenirsiniz...

Bunları söyliyerek geri döndü. Hızla kapıyı çekerek dışarı çıktı.

Şaşkın, hırstan deli gibi mahvolmuş bir halde Margaret

tekrar koltuğa çöktü. Ve hayatında ilk defa iradesine hâkim olmayarak hüğü hüğü ağlamaya başladı. Gözlerinin önünde asil yüzü, samimi tavırları ile Gervase canlanıyordu. Bu adamın zahiri nezaket ve asaletine aldanarak onu kırmış olduğu için büyük bir nedamet duyuyordu. Ateşle oynamış, ve bu ateş içinde kendi mahvını hazırlamıştı. Bu aptallığı yüzünden kendini dünyada effetmiyecekti. Gafletinin cezası çok ağır olmuştu. Kendi kendine:

— Gervase, Gervase, diye mırıldandı...

Eğer Gervase orada olsaydı, onun dizlerine kapanacak, hayatında yalnız onu sevdiğini ve yalnız onu seveceğini itiraf edecekti.

Tekrar Frey Luis'i hatırladı. Ondan himaye görebileceğini düşününce sarsılan maneviyatı düzelir gibi oldu. Gemide hiçbir sözü geçmiyeceği için nafiz olmamıştı. Fakat karaya çıkarılmaz daha başkalarını da yardıma çağırabilir ve Don Pedro'ya karşı cephe alabilirlerdi.

Yandaki kamarada Duclerc ile konuşan Don Pedro'nun sesini duyuyordu. Uşak ta akşam yemeği için sofrayı hazırlamakla meşguldü. Don Pedro kendisini yemeğe çağırmak için kamaraya geldiği zaman yemek yemiyeceğini söyledi. İspanyol da hiçbir şey sormadan çekildi.

Don Pedro kaptanla Fransızca konuşuyordu. Herkese kendi lisanı ile hitap etmesi Don Pedro'nun kültürü hakkında insana tam bir fikir verebiliyordu. Don Pedro kaptana Frey Luis'in niçin yemeğe gelmediğini soruyordu.

Kaptan:

— Frey Luis bir saat evvel karaya çıktı mösyö; diye cevap verdi.

— Karaya mı çıktı. Allaha ismarladık demeden mi?

Lady Margaret'in kalbi ümitle çarpmağa başladı. Rahibin ne maksatla dışarı çıktığını tahmin ediyor, Don Pedro'nun hiç şüpheye düşmemesine memnun oluyordu. Rahip hakikaten onun halâsı için gitmişti. Fakat Lady Margaret'in anladığı mânâda değil. Bu ertesi sabah meydana çıktı.

Genç kız rahatsız bir gece geçirmişti. Ümit ve merakla gözünü kırpmamış, Don Pedro kalkmadan çok evvel giyinip güverteye çıkmıştı. Frey Luis'i beklemeğe başlamıştı. Rahip hakikaten erken göründü. Yanında bir sürü siyah elbiseli, kılıçlı adamlar da vardı. Gemideki İspanyol denizciler güverteye toplanarak onların gelişini seyretmeğe başladılar. Kendi aralarında heyecanlı, heyecanlı konuşuyorlardı. Gelenler hiç te küçümsemeyecek bir kuvvet olan kilise mensubini idi.

Gemiler arasındaki heyecan ve kaynaşmayı sezen Duclerc bir adam göndererek Don Pedro'yu uyardı. İspanyol çarçabuk hazırlanarak güverteye çıktı. Biraz şaşırılmış olmakla beraber heyecanlı değildi. Bunu limana gelen her yabancı bandıralı gemiye karşı gösterilen bir liman formalitesi zannediyordu.

Frey Luis ile beraber daha altı rahip güverteye çıktılar. Lady Margaret onlara doğru yürüyerek

memnun bir tebessümle rahibi selâmladı. Don Pedro bunu görmüştü. Kaşları şüphe ile çatıldı. Acaba aleyhinde bir dolap mı dönüyordu? Bu pa as Mendoza kontunun işlerine bu unu sokmağa tını cesaret etmişti? Rahibin Lady Margaret'e mukabelesi aynı zamanda zihninde göreklenen suallere de bir mukabele idi.

Frey Luis yanındakilere Margaret'i gösterdi. Ve İspanyolca bir şeyler söyledi. Sonra kenara çekilerek adamlara yol verdi. Gemiciler merak ve heyecanla onlara bakıyorlardı. Lady Margaret biraz sa-

şırılmış olarak bekledi. O sırada Don Pedro onunla bu siyahlar giyinmiş adamların arasına dikildi.

— Ne oluyor? Bu kadınla ne işiniz var?

Adamlar durdular. Bir, ikisi başlarını çevirerek Frey Luis'e baktılar. Rahip sert bir sesle:

— Kenara çekilin kont, diye bağırdı. İlâhî daireye bağlı adamların işine mânî olmağa kalkışmayın, yoksa onun lânetine uğrarsınız. Hali hazırda bu kadının kurbanı olan size karşı bir niyetimiz yok. Yeter ki mânî olmağa kalkışmayın... (Arkası var)

AND Filmin 22 Ayda Hazırladığı Şaheser

Baştanbaşa Turgu Demirağ'ın eseri olan FATO, Türkiyedeki şimdiye kadar çevrilmiş en uzun film. Tam 4.400 metredir.

FATO'da, şimdiye kadar hiçbir filmde görmediğiniz derecede geniş bir tanınmış artist kadrosuyla karşılaşacaksınız:

OYA SENSEV
KADRI EROĞAN
ORHON M. ARBURNU
MUZAFFER TEMA
SETTAR KÖRMÜKÇÜ
SADRİ ALIŞIK
AYTEN KAYALI
CAHİT İRGAT
KEMAL E. BARA
MÜNİR CEYHAN
Ayrıca

PERİHAN ALTINDAĞ
SÖZERİ ve SADİ YAVER ATAMAN korosu bu filmin müziğine başka bir güzellik vermektedir

FATO, İstiklâl uğrunda erkeklerle omuz omuza çarpışan, düşmanın can damarı olan muazzam köprüyü havaya uçuran kahraman bir Türk Kızının hakikî hikâyesidir.

Bu muazzam eseri her Türk görmeli.

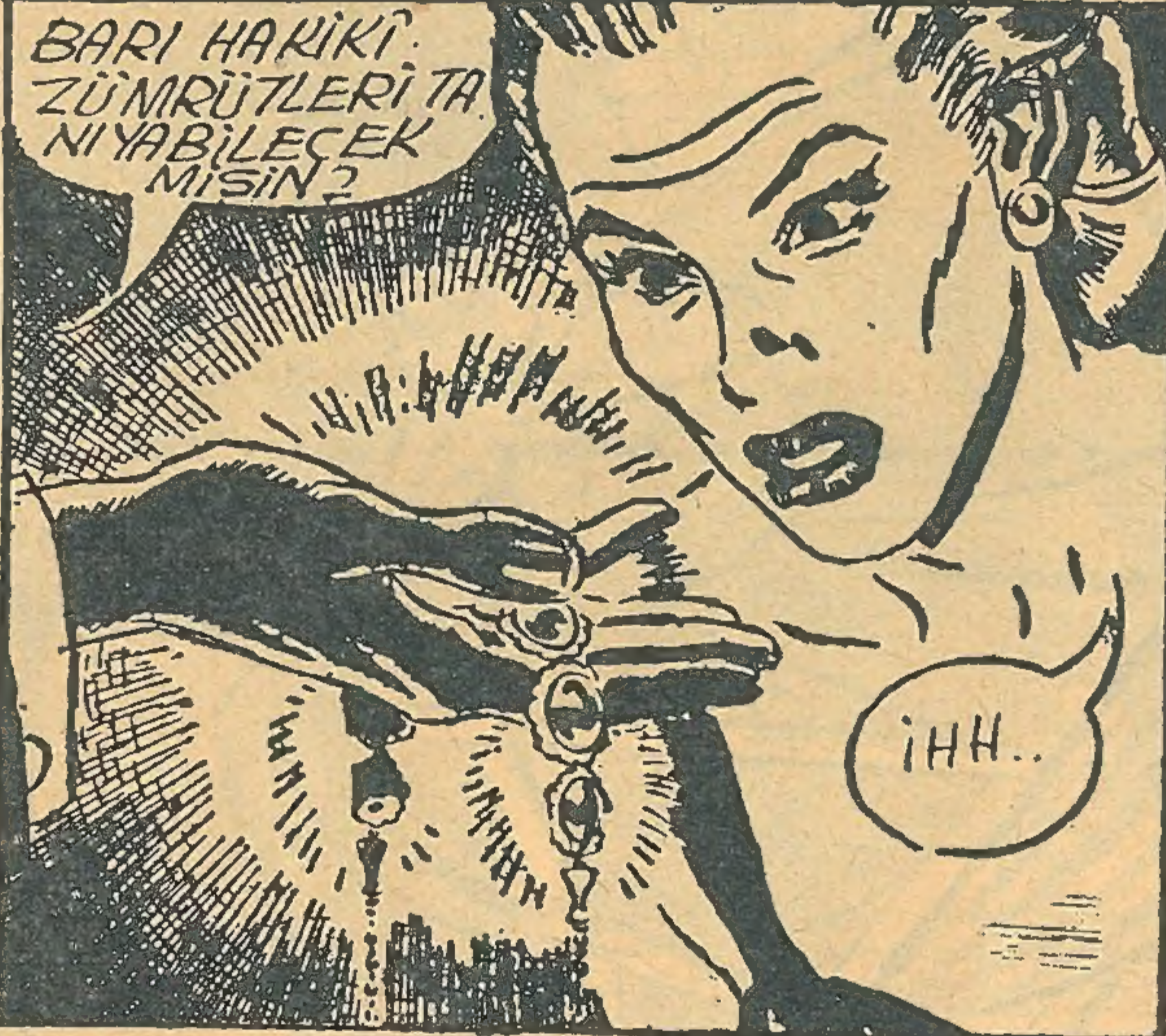

FATO

Ya İstiklâl ya Ölüm

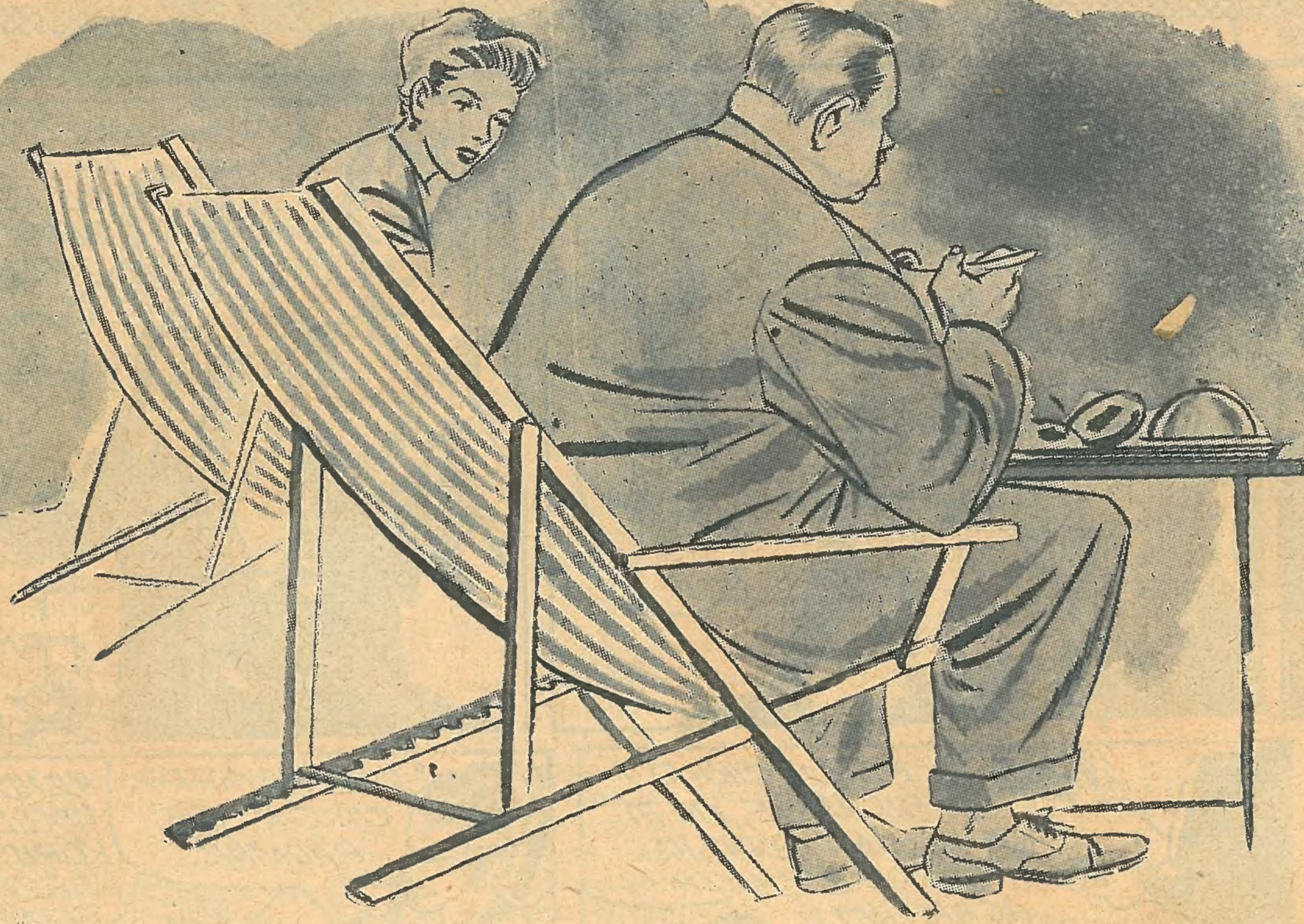

NAT PINKERTON

Sanatoryomun Faydaları

Nakleden:
S. DEMİRCİ

«Epey zamandır buradasınız galiba efendim! Maşallah çok iyileşmişsiniz de..»

Mrs. Specknoodle son zamanlarda kendini büsbütün halsiz hissetmeye başlamıştı. Dizlerindeki dermansızlık günden güne artıyor, iştahı gittikçe azalıyor, rengi soluyor ve bütün bunlar yetmiyormuş gibi üstelik de kesik kesik öksürerek, mütemadiyen kilo kaybediyordu. Nihayet bu meselede ona ancak tanınmış bir doktorun yardım edebileceğini düşünerek her işi bir yana bıraktı ve soluğu şehrin en meşhur dahiliye mütehasssının muayenhanesinde aldı.

Doktor Mrs. Specknoodle'un tepeden tırnağa kadar muayene edip, hassas kulaklarını kadının göğsünde ve sırtında bir hayli doluştırdıktan sonra başını ciddi bir tavırla sallayarak kötü haberi verdi. Bu gerçi bir zafiyet başlangıcıydı ama gerekli tedbirler alınmadığı takdirde çok vahim neticeler doğurabilirdi ve bunun için de hastasının Somerville sanatoryomunda bir müddet dinlenmesi icap ediyordu.

Mrs. Specknoodle kendi hesabına Allahın dağlarına tırmanmaktan vazgeçip evinde istirahat etmenin sıhhati için çok daha faydalı olacağına inanıyordu ama, ona bu tavsiyeyi, hem de avuç dolusu para mukabilinde veren büyük ilim adamının sözünü dinlemekten de kendini alamadı ve hemen ertesi gün trene atlayarak Somerville sanatoryomunun yolunu tuttu.

Eteklerine kadar çamlarla örtülü ve tepesi karlı yüksek bir dağın yamacına gömülmüş koskocaman ve bembeyaz bir binaydı bu. Güneşli taraçalarında ve orasına burasına rahat şezlonglar serpiştirilmiş bakımlı bahçesinde hep kendisi gibi soluk benizli ve zayıf hastaların dolıştığını gören kadın, bir yandan onların ne kadar zamandan beri burada olduğunu merak ederken, bir yandan da aralarında Somerville sanatoryomundan hakikaten faydalanmışa benzeyen sıhhatli bir çehre göremeyişine için için üzülüyordu.

Evini barkını terkedip dünyanın parasını sarfedip buralara kadar geldiğine göre, hiç olmazsa birkaç

kilo alamadan sanatoryomdan ayrılırsa çok yazık olurdu doğrusu. Ve durumda maalesef onu şimdiden yeise düşmeye sevkedecek kadar ümit kırıcıydı.

Nihayet bir sabah, güneşli taraçalardan birindeki masasına oturmuş, iştahsız tavırlarla kahvaltısını etmekte olan Mrs. Specknoodle'in nazarları, Somerville sanatoryomuna ayak bastığından beri ilk defa olarak ümitle ışıldadı. Yanındaki masada iri yarı, yanakları bir fiske vurulsa kan damlayacak kadar

kırmızı ve parıl parıl gözlü bir adam ağzına birbiri ardına yumruk büyüklüğünde lokmalar tıkıştırarak karnını doyurmaktaydı. Herhangi bir fuarda sıhhatli bir insan nümunesi teşhir edilmek istenseydi, ondan daha mükemmeli bulunamazdı mutlaka..

Mrs. Specknoodle'in memnuniyetine payan yoktu. Somerville sanatoryomuna gelen hastalar bir müddet sonra bu kadar da iyileşebiliyorlardı demek ki. Peki ama, acaba bu adam ne yapmış, nasıl bir

rejim takip etmişti de böyle sağlıklı insanları bile imrendirecek kadar gelişip serpilmişti. Çok uzun zamandan beri mi buradaydı, yoksa onun tedavisi için başka bir usul mü kullanılıyordu?

Yaradılış itibariyle mütecessis bir insan olan Mrs. Specknoodle daha fazla sabredemedi ve en cana yakın tebessümünü takınıp o tarafa doğru eğilerek büyük bir nezaketle sordu:

«Epey zamandır buradasınız galiba, efendim? Maşallah çok iyileşmişsiniz de...»

Genç adam ağzını dolduran lokmanın arasından boğuk bir sesle cevap verdi:

«Haklısınız, Madam. Hakikaten çok iyileştim..»

Mrs. Specknoodle iyice meraklanmaya başlamıştı. İskemlesini hafifçe o yana kaydırıp ve: «Kimbilir, dedi. Buraya ilk geldiğiniz vakit sıhhatiniz ne kadar bozuktuk, değil mi?»

Adam güldü: «Bozuk mu dediniz? Aman, Madam, siz o zaman beni görseydiniz şaşardınız. Çünkü muhakkak ki hayatınızda tesadüf ettiğiniz insanların en zayıfı en çelimsiziydim. O haldéydim ki vücudumdaki uzuvaların hiçbirini kullanamadığım gibi, ne etrafımda konuşulanları anlıyor, ne de bir kelim söyleyebiliyordum.»

«Aman, Allahım! Ve bütün bunlara rağmen yaşadınız ha?»

«Helbette yaşadım, Madam. Fakat ilk geldiğim zaman bana rastlasaydınız buna mutlaka ihtimal bile vermezdim. Düşünün bir kere, hiç ama hiçbir işimi kendim görmüyor, en basit ihtiyaçlarımın bile giderilmesi için başkalarından medet umuyor, onlardan yardım bekliyordum. Kuvvetim, en küçük şeyleri yapmaya dahi yetmiyordu. Ama zamanla hepsi değişti ve düzeldi, hiçbir vakit de bir evvelki günümü aramadım.»

Kadın büyük bir hayretle: «Fevkalâde, diye mırıldandı, fevkalâde. Peki, şimdi ciğerlerinizin de tamamiyle sağlam olduğundan emin misiniz?»

«Tabii, Madam. İkisi de demir gibi. Fakat o vakitler öyle fena bir (Arkası 14. sayfada)

HENRİ DEPLİSİN SIRTINDAKİ ŞAHESER

Yazan: SAKİ

Henri Deplis bir Lüksemburg vatanşaydı. Memleketinde sürdüğü hayatın yeknesaklığından bezerek günün birinde büyük bir ticarî yolculuğa çıktı. Artık durmadan seyahat ediyor, hudutlardan geçiyor ve yeni yeni memleketler görüyordu.

İtalya'nın kuzeyindeki küçük bir şehirde bulunduğu sırada uzak akrabalarından birinin öldüğünü ve kendine ufak bir miras bıraktığını haber aldı. Eline geçen para çok değildi, ama onun ufak çapta bir garabet yapabilmesine yetti.

Şehirdeki bir dövme üstadıyla pazarlık etti ve bu şahsın, 600 frang mukabilinde sırtına bir tablo yapması hususunda mutabık kaldılar. Üstad Henri Deplis'in sırtında, dünyada ilk defa olmak üzere havalarda uçan insanın, İcarus'un düşüşünü tasvir edecekti.

Tablo bittiği zaman her gören bunun dövme üstadı Pincini'nin şaheseri olduğunu ittifak etti... Ama Pincini, Deplis'ten parasını alacak kadar dahi yaşayamayıp öldü... Ücretini dul karısı tevarüs edecekti.

Muameleler uzun sürdü ve resmî makamlar Deplis'e, parayı Pincini'nin karısına vermesini bildirdiği zaman ne yazık ki bu şahsın cebinde sadece 430 frank kalmıştı. Zira ticarî işleri hiç de iyi gitmiyordu.

Kadın bundan hiç hoşlanmadı. Pazarlıktan sonra tesbit edilmiş olan fiyatı, 600 frangı tam istiyordu.

Hafta sonunda Deplis artık bu

parayı dahi verecek durumda değildi. Sadece 405 frangı kalmıştı... Bunun üzerine kadın hiddetten deliye döndü ve önce kocasının şaheserini haraç mezat sattırıp parasını almağa; sonra da fikrini değiştirip tablo üzerindeki hakkını şehir belediyesine hibbe etmeğe karar verdi. Şimdi Deplis daha kudretli bir düşmanla mücadele edecekti.

Deplis işi icabı Roma'ya yollandı. Bu büyük şehirde izini kaybettirmeğe muvaffak olacağını düşünerek seviniyordu...

Bir gün yıkanmak niyetiyle hamama gitmişti. Soyunup sıcağa gireceği sırada kabak kafalı, hamamcının koşa koşa yanına geldiğini gördü. Adam Deplis'in bir sırtına, bir de yüzüne baktıktan sonra hamamında yıkanmasının mümkün olmadığını bildirdi. Zira İcarus'un düşüşü tablosunu umuma seyrettirmek hakkı münhasıran Ankonya belediyesine attı.

Deplis artık, boynuna kadar kapalı bir mayo giymeden plaja da gidemiyordu. Sonra sonra bunu da yapamadı. Zira Ankonya belediyesi tuzlu suyun tabloya zarar vermesinden korkuyordu.

Nihayet Deplis bezdi ve Fransa'ya kaçmağa karar verdi. Ama hudutları onu durdurup geri çevirdiler. İtalyan san'at eserlerinin hudut haricine çıkarılması hususunda sarıh bir kanun mevcuttu.

Günün birinde bir Alman müte-

hassısı çıktı ve Henri Deplis'in sırtındaki tabloyu muavene ettikten sonra bunun sahte olduğu iddiasında bulundu. İtalyanlar mütehasssı; yalancılıkla itham ettiler. Bir İtalyan gazetesi Almanın hususi hayatında ne kadar edepsiz ve doğruluktan uzak bir adam olduğunu iddia ve tefrika etti.

İtalya ve Almanya arasında başlayan münakaşaya az zamanda bütün Avrupa iştirak etti. Sonra Almanya ve İtalya aradan çekildi. Ötekiler mücadeleye devam ettiler.

Nihayet Floransa'da bu iş için bir kongre toplandı. Zavallı Henri Deplis yüzünü bir kürsüye dönerek oturmuş ve çıplak sırtını kongre azaalarının tetkikine arz etmişti. Bir ara hatiplerden biri fazla ateşlendi ve masanın üzerine bir yumruk indirdi. Darbenin tesiriyle kürsünün üzerindeki kırmızı mürekkep şişesi sıçradı ve içindeki mayı Deplis'in sırtına döküldü. Mürekkep fena kaliteliydi ve İcarus'un düşüşü tablosunu berbat etti... Manası kalmamış olan kongre derhal dağıldı ve artık Deplis'le kimse meşgul olmadı.

Paris'deki Güzel Sanatlar Akademisi civarında hâlâ, hafif bir Lüksemburg şivesiyle konuşan bir adam doluşur. Kendisiyle konuşursanız, Milo Venüsünün kırık kollarından biri olduğunu iddia eder ve hükümeti, onu satın almağa ikna etmeniz için size ricalarda bulunur... Bu mesele haric diğer bakımlardan tamamen aklı başında sayılabilir.

GİZLİ VAZİFE!..

YALNIZ İSMİNİDE GİL Yİ OLDUĞU NU DA BİLİYORUM. BABA-
BANIN ONU NE YAPTI-
ĞINI TAH-
MİN EDE-
RİM..

ONU BATAK-
LIĞA GÖTÜR-
MÜŞTÜR
DEĞİL Mİ
ANNE?

INDIANA BATAKLISİN ETRAFI-
NI BOŞUNA DOLAŞTI.

NIHAYET ALENİ (ALEN...
BULDU BAYILMIŞ..

145

BİR SEDYE
YAPTI. YAVAŞ YA-
VAŞ ALENİ ÇEKTİ
GÖTÜRDÜ.

KURTARDIN
DEMELER AN-
NE?

SADECE
BAYILMIŞ...

BU SIRADA TALPANIN KARISI NOT-
TOLA BİLANNIN VÜCUDUNU OTLARLA
UĞDU.

NDTOLA SEN
SİHİRBAZSIN..

BİR AZ
SONRA
KIZCAĞIZ
DERİN
BİR NE-
FES ALDI.
TALPA-
NIN GÖZ
LERİ
PARLADI.

İSTESE
İDİN ME-
LEKSİN
DERDİN..

ÜZÜLME YAVRUM. BANA NE OLDU?
KALBİN BİR MÜD-
DET İÇİN DURDU. SENİ
BEN KURTAR-
DIM..

BÜYÜK BİR İSTİRAHAT
YAPTIM..

YASAMAK
DAHA İYİDİR.

BEN FRANSUA İLEYDİM..
NEREDE O...

ÖLMEDİ
AMA VİTA-
LİS NE SE-
NİN NE DE ONUN
YAŞADIĞINI BİLME-
SİN DAHA İYİ..

MİŞELİN AKŞAM ALENİ
BULANADAN DÖNDÜ.

HİGBİR
İZE RAŞT-
LAMADIN MI?

HAYIR ANNE..
NE O.. NEDE
ROZİN MEY-
DANDA YOK..

ÜZÜLME KIZIM..
ALEN İŞİNİ BİLİR.

ONU BİRDA-
HA HIÇ GÖR-
MİYECEK
MİYİM?

GÖRÜR-
SÜN İN-
ŞALLAH.

VİTALİS HAKI.
KATI BİLİYOR
SÖYLEMESİ
LAZIM.

MİŞELİN VİTALİSİ GİYİNİMİŞ
VE SÖYLENİRKEN BULDU
KIZIMI GİDİP ARAMALIYIM.
BEN ROZİNİ
BULMALI-
YIM.

HAYIR.. HAYIR..
OLAMAZ.. BEN
ONU GÖLDE BIRAK-
MIŞTIM

PENCE-
REYE
YAKLAŞTI
BİRŞEY
GÖRE-
MEDİ.
VE
BİRDEN
BİR
ÇİĞLİK
ATTI.

145

MİŞELİN
PENCERE-
YE YAK-
LAŞTI.
VİTALİSİ
KORKUTA-
CAK BİR
ŞEY GÖ-
REME-
Dİ.

SAYIKLIYOR. GÖL.. AT-
LARDAN BİRİ.. BA-
TAKLIK...

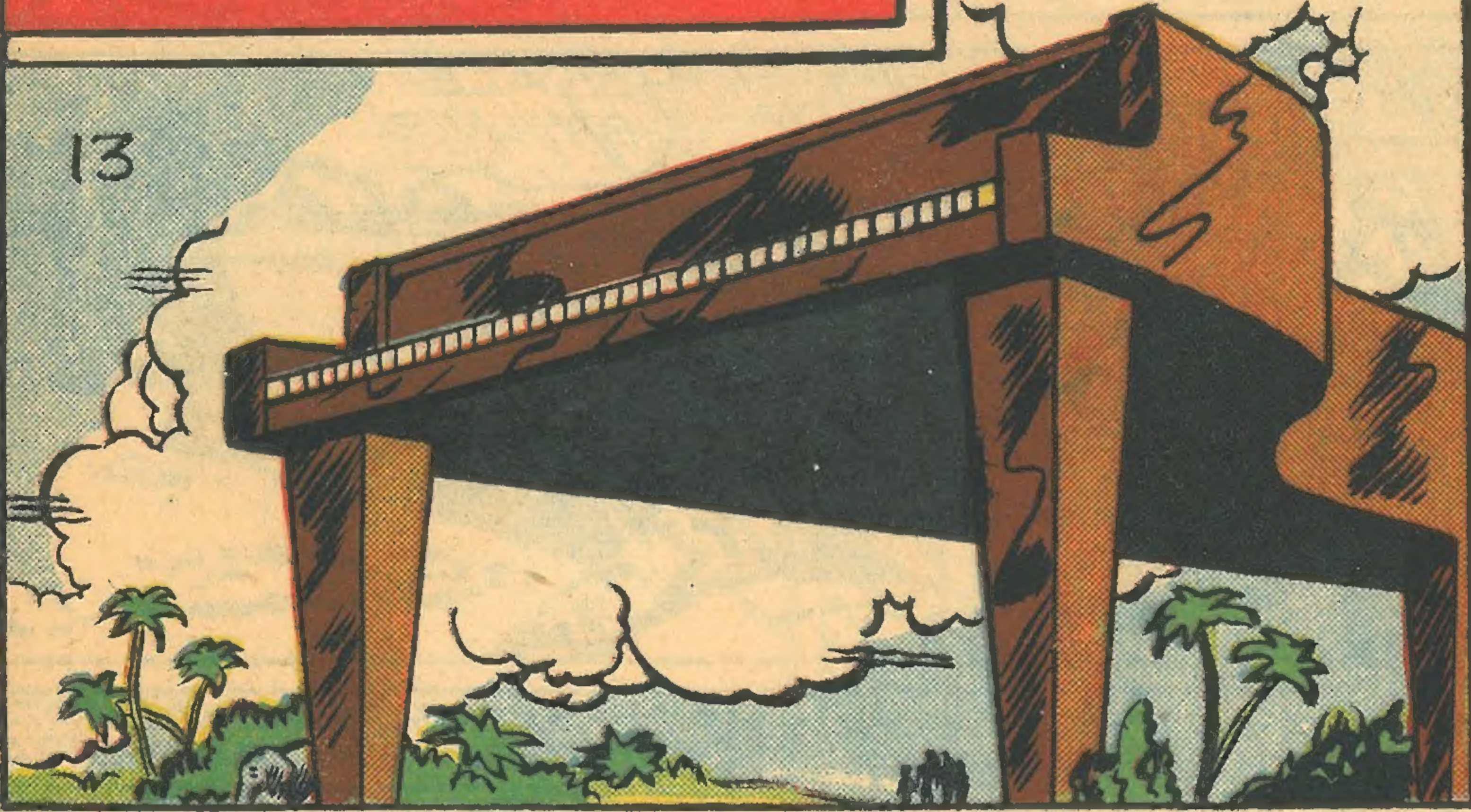
ARKASI VAR

MANDRAKE

HAYATIM BOYUNCA
İKİ ŞEY SEVDİM.
HAYVANLAR VE
MÜZİK. İLKÖNCE
BU PİYANOYU
YAPTIM.

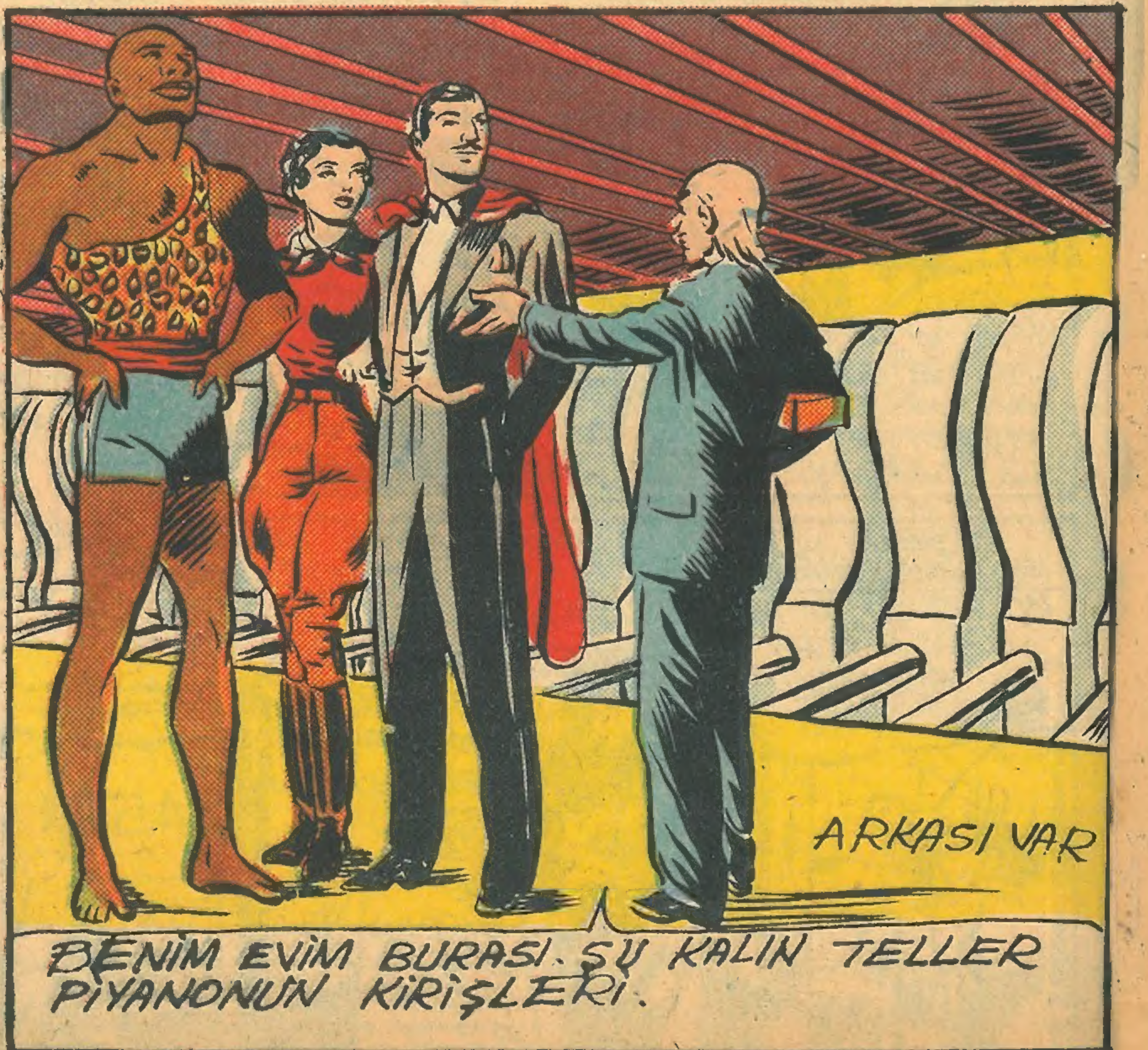
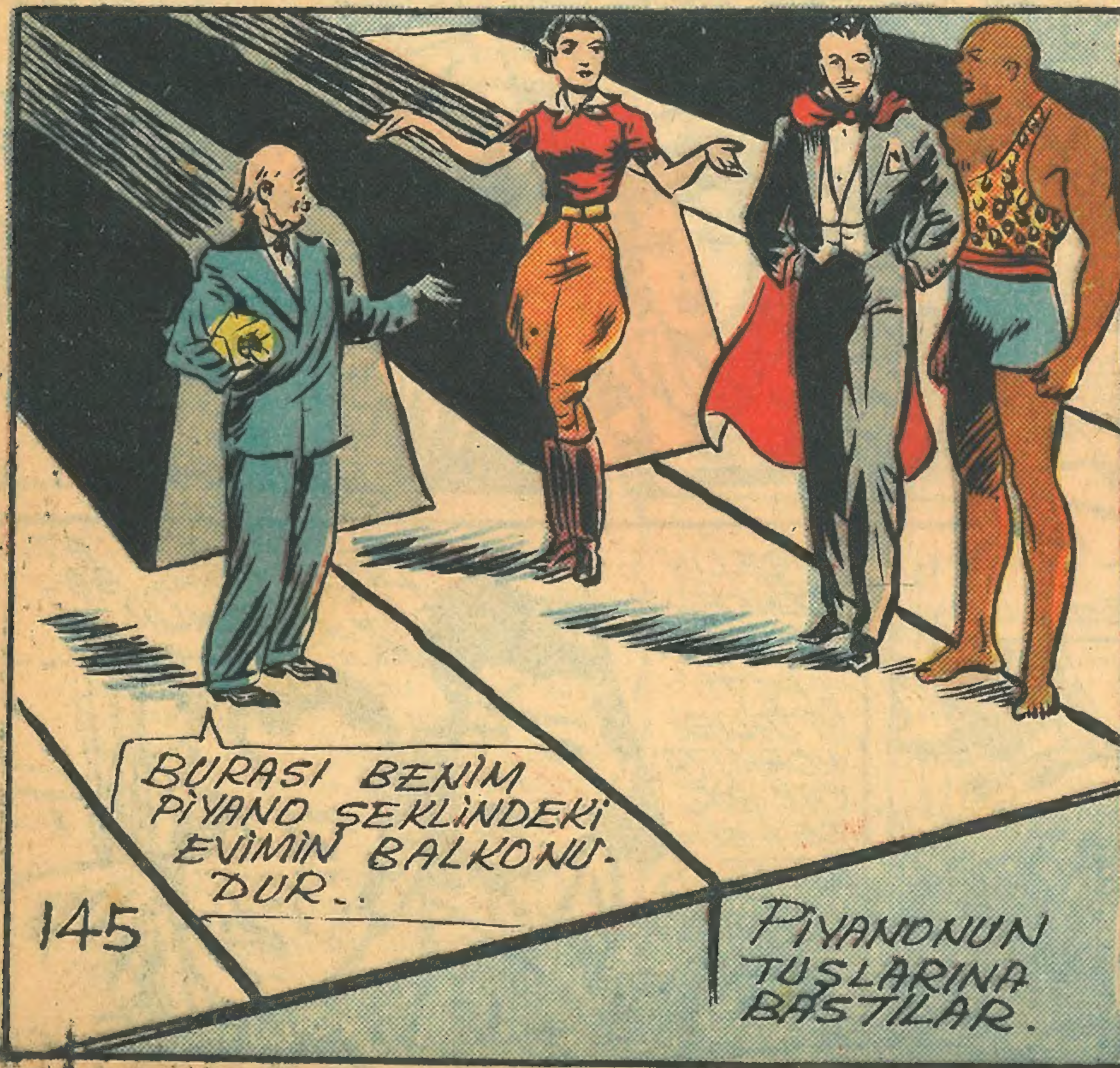
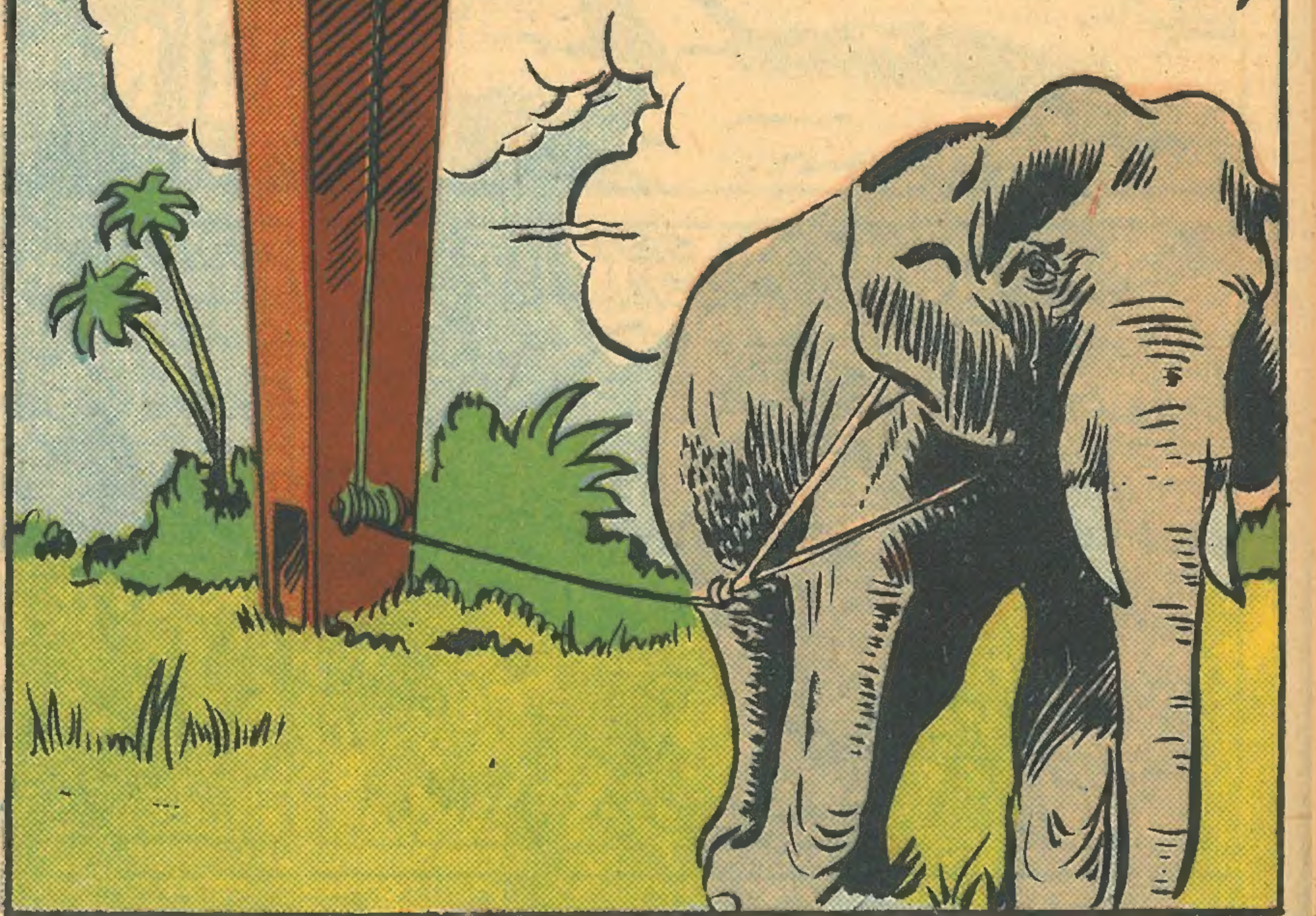
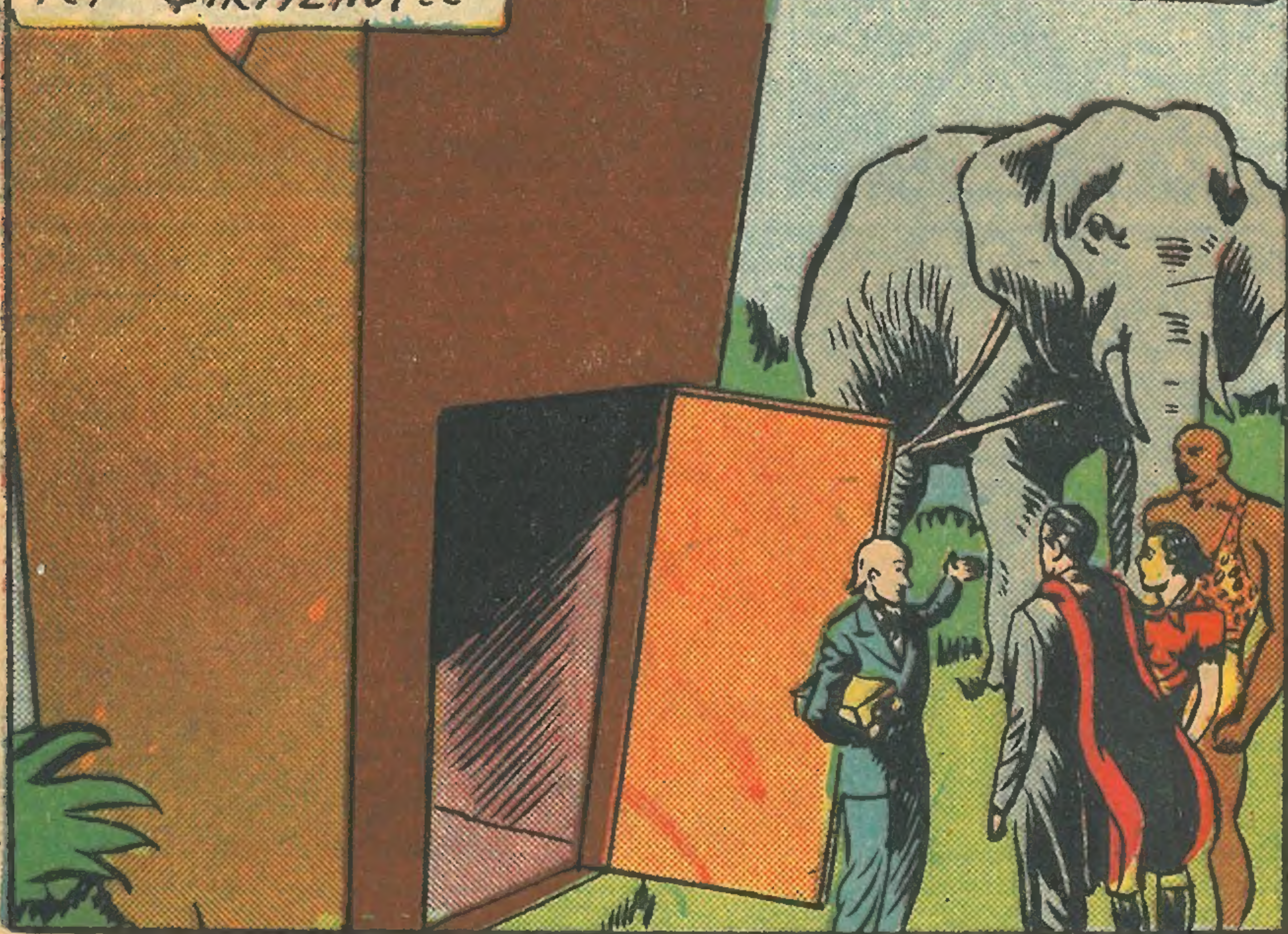
ÇOK SEVDİĞİM MAYMUN.
LARDAN BİR ORKESTRA
KURDUM.. ŞİMDİLİK
PEK BECEREMİYOR-
LAR AMA YAKINDA
İYİ GELİCEKLER.

13

SİZE GÖSTERİLECEK ÇOK ŞEYİM VAR. BU
GÖRDÜĞÜNÜZ KOCA PİYANONUN BACAĞLA-
RINDAN BİRİNDE ASANSÖR VARDIR. BU
FİL ONU YUKARI ÇEKER. FİLİ SES ÖTESİ
IŞIKLA İDARE EDERİM. BUYURUN YUKA-
RI ÇIKALIM..

İÇERİ GİRDİLER. FİL HAREKET ETTİ. ASANSÖR
YUKARI
ÇIKMAĞA
BAŞLADI..

BURASI BENİM
PİYANO SEKLİNDEKİ
EVİMİN BALKONU-
DUR..

PİYANONUN
TUSLARINA
BAŞTILAR.

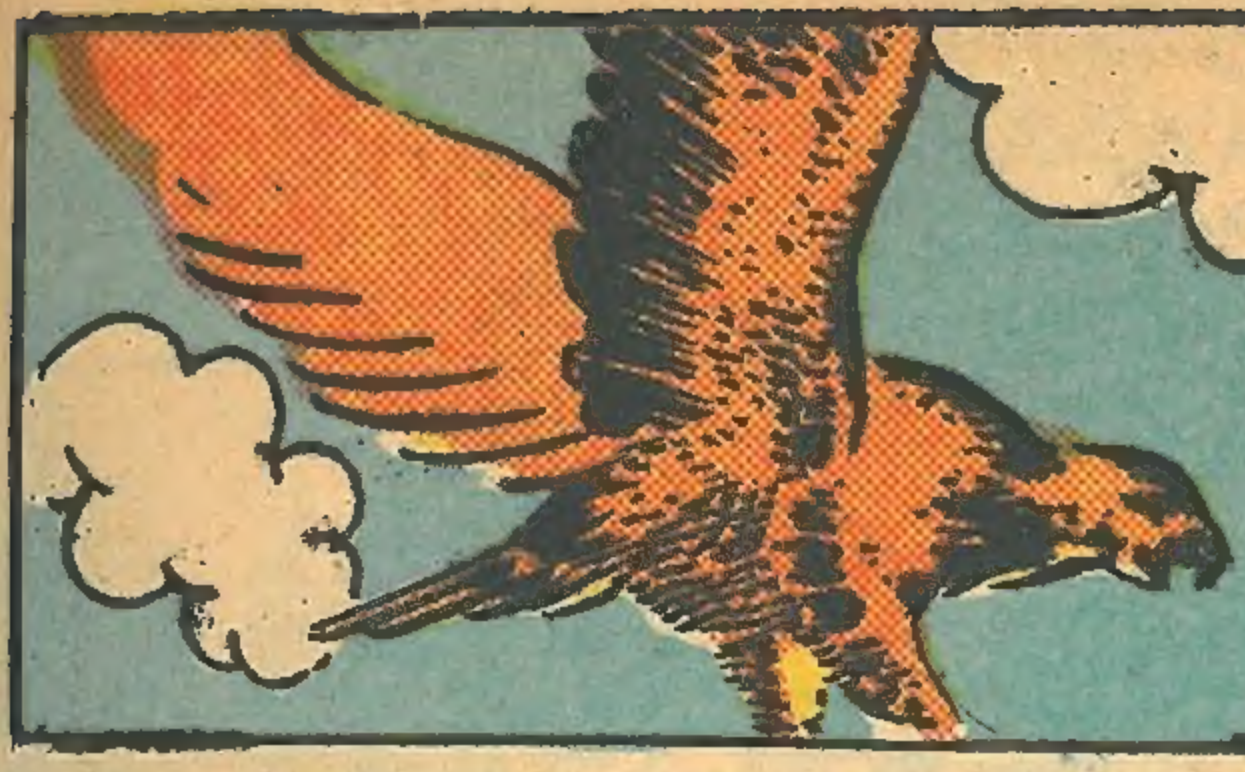
ARKASI VAR

BENİM EVİM BURASI. ŞU KALIN TELLER
PİYANONUN KİRİŞLERİ.

MANDRAKE

HAYATIM BOYUNCA
İKİ ŞEY SEVDİM.
HAYVANLAR VE
MÜZİK. İLKÖNCE
BU PİYANOYU

ÇOK SEVDİĞİM MAYMUN.
LARDAN BİR ORKESTRA
KURDUM.. ŞİMDİLİK
PEK BECEREMİYOR-
LAR AMA YAKINDA

GÖK SÜVARİ

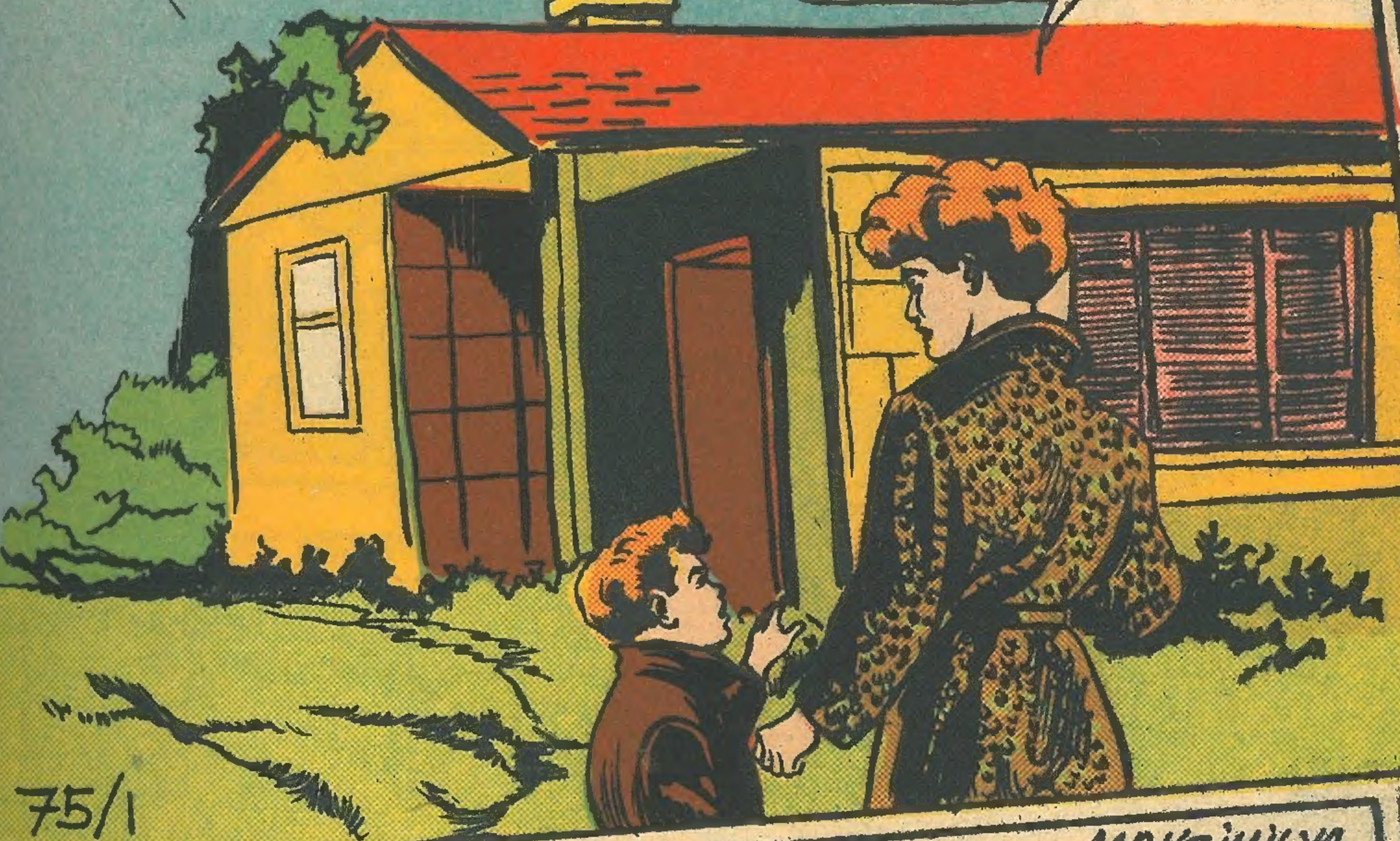

BİZİM EV BU MU ANNECİĞİM. NE BÜYÜKMÜŞ.. O IŞIK NE ANNECİĞİM..? YİNE ATEŞ Mİ?

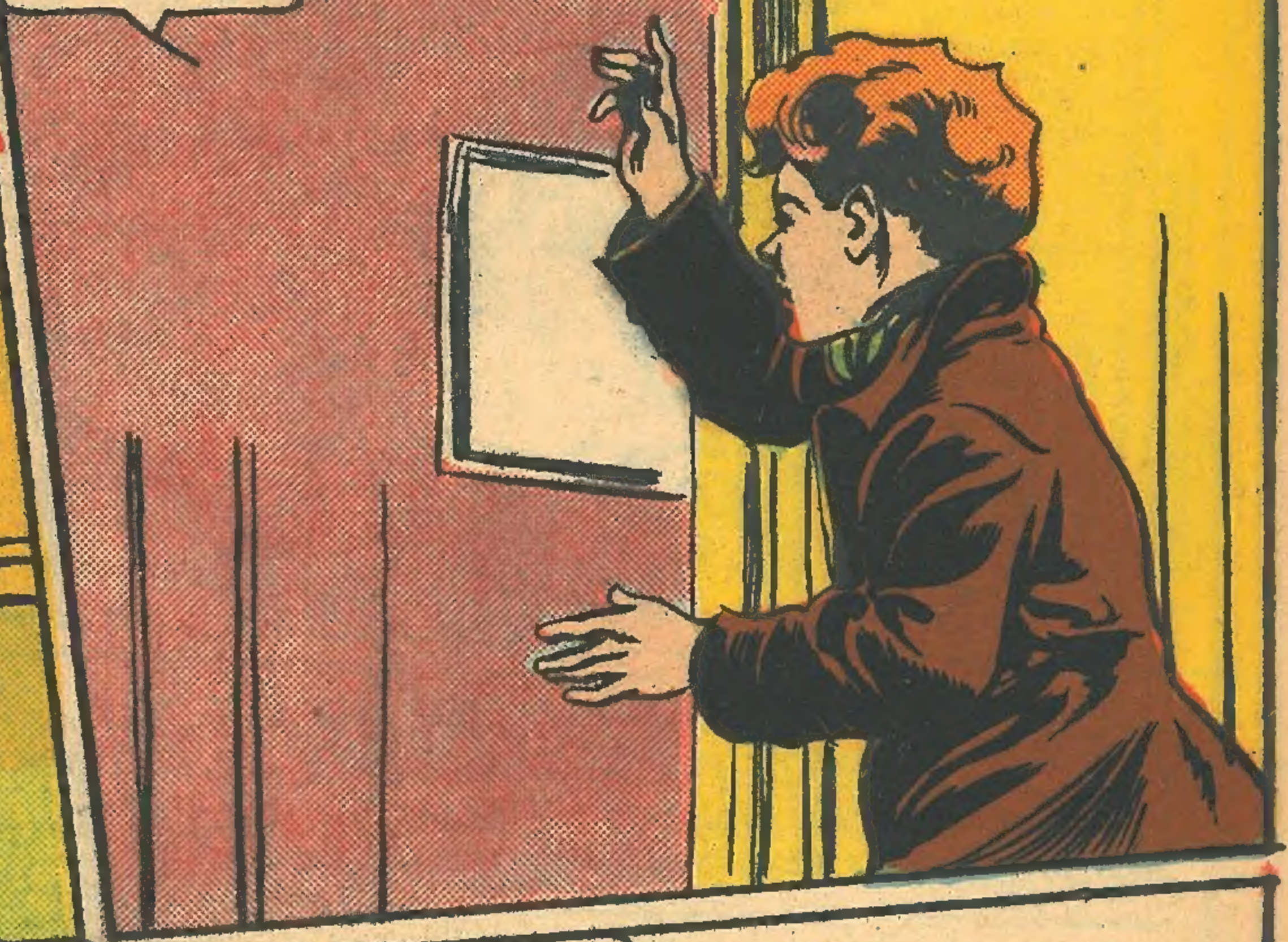
HAYIR YAVRUM.. BÜYÜK ANNEN YOLU GÖRELİM DİYE IŞIKI AÇIK BIRAKMIŞ.. KAPI DA AÇIK..

MAKSİMİLYANO KOŞTU.

BÜYÜK ANNE.. BÜYÜK ANNECİĞİM...

75/1

MAKSİMİLYA.. NO NEYE ÖYLE KOŞUYORSUN..? BİR YERE ÇARPAÇAKSIN.. BİR YERİN ACIYACAK...

HAYIR BÜYÜK ANNECİĞİM.. ÇARPMAM ARTIK.. GÖZLERİM GÖRÜYOR. SEN İHTİYAR MISSIN.. YÜZÜNDE KIRIŞIKLIKLAR VAR..

DEMİK ARTIK GÖRÜYORSUN.. ALLA.. HİM SANA ÇOK ŞÜKÜR.. İYİ GÖRÜYÖR MÜSÜN?

ÇOK İYİ GÖRÜYÖRÜM TRENİM, ÖTEN SAATİM NEREDE BENİM. ÖTEN KUŞU GÖRMEK İSTİYÖRÜM..

ALLAHIM BU BİR MUCİZE... NE KADAR MEVNUN OL DUM.. DRORA NEREDE?

BURADAYIM ANNE..

ANNE ELEONDREYİ GÖRMEK İSTİYÖRÜM MELEK GİBİ DİYÖRDÜN... BAKAYIM MELEK NASIL OLURMUŞ

145/1

AH NE GÜZEL.. NEDEN DİŞ-
LERİ YOK.. NEYE SATINAL-
MADIN ANNE?

75/2

BUNER.. A RADYO İMİŞ.. DÜĞME GEV-
RİLİNCE BURASI AYDINLANIYORMUŞ..
NE GÜZEL.. BEN YALNIZ DÜĞMELERLE
İSTASYON BULUNUR SANIYORDUM.

ANNE SANA BİR HABER VERECEĞİM. BU SENİ
BELKİ BİRAZ FERAHLATAÇAK. UBALDO NİSE
BENİM İÇİN GİTMİYORMUŞ. BERABERİNDE
MARGRİT MELZER DE VARMIŞ..

ZAVALLIK! ÖLDÜLER HA!. ARTIK ON-
LARA KARŞI KIRGIN OLMAKTA HİÇ
BİR MANA YOK.. YALNIZ ŞU MUHAK.
KAK Kİ UBALDO BANA O KOMEDİYİ
OYNARKEN SAMİMİ DEĞİLDİ.

ARTIK
BUNDAN
BAHSET-
MİYELİM
ANNE..

RADYO AKŞAM HABERLERİNİ VERMEĞE BAŞLADI

MAKSİMİL.
YAND
NEREDE

İŞTE TRENYİLE
OYNUYOR..

... BÖYLECE YÜZ-
LERCE MENKİ-
BENİN KAHRA-
MANI OLAN U-
BALDO NUN KAY-
BOLAN UÇAĞIN
İÇİNDE OLDUĞU
HABERİ YAYIL-
MIŞTI..

145/2

HALBUKİ UBALDO
BİR OTOMOBİL KAZ-
NETİCESİNDE UÇ-
ÇA YETİŞEMEMİŞ
VE KAZADAN KAY-
TULMUŞTUR. ŞİMDİ
HASTAHANEDEN
YARASI HAFİF

ARKASI

Ancamın MİRASI

Tefrika No. 23

YAZAN: K. TUĞCU

Ellerimi uzatınca aralık pence-reye yetmişti. Kendimi çekerek büzülüp pencerenin çerçevesi içinde toparlandım ve dönerek içeriye kaydım. Ayağım yere basar basmaz lâmbamı yaktım. Kapağı bulunca söndürdüm ve altı eski malta taşlariyle döşeli olan avluya çıktım. Bir de orada lâmbayı yaktım. Fakat yakar yakmaz donup kaldım. Arkasında bir gömlek bulunan ihtiyar adam yerde yüzü koyun yatıyordu. Yüzü yere yapıştı. Maltaların üzerine akan kan yayılmıştı.

Donuk bir halde dururken pek yakında bir inilti duydum. Bir çarpına ve bir inleme vardı. Ben o halde taş gibi dururken boğuk bir çığlık duydum. Sonra homurtu.

Başımı sesin geldiği tarafa çevirdim. İki odadan birisinin aralık duran kapısına doğru sokuldum.

İşte bu anda yürekten kopan, fakat boğulmuş bir çığlık duyuldu. Birisi yuvarlanır gibi oldu. Sonra dışarıdaki sokak lâmbalarının içeriye vuran hafif aydınlığı ve gözlerimin karanlığa alışmasıyla elinde bir bıçak bulunan bir adamın kapının eşiğinde durduğunu ve iri iri soluduğunu gördüm.

Her tarafım titriyordu.

Elinde bıçak parlıyan adam bir adım kadar ilerledi. O zaman elektrik fenerimi yakarak kendisine çevirdim.

Üstü başı parçalanmış, suratı mecnuniyetsiz, yüzü tırmık içinde olan ve elindeki bıçağından kan damlıyan herif şiddetle irkilerek boğuk bir küfür savurdu ve bıçağını kaldırarak üzerime saldırdı.

Göğsüme bir bıçağın indiğini duydum. Can havliyle vuran adama sarıldım. Bir iki defa kafasıyla kafama vurarak benim işimi bitirmek istedi. Fakat ben:

— Arif, diye bir çığlık kopardım.

Kendimde bir acı duymuyordum. Lâmba fırlamış ve yere düşmüştü. Orada yanıyor ve ışığı ihtiyarın uyur gibi yatan cesedini aydınlatıyordu.

Epeyce kuvvetli ve dayanıklı olan herif kollarımın arasından kurtulmak için elinden geleni yapıyordu. Bir elinle bıçaklı elini arkasına çevirmiştim. Onu kullanamıyordu. Arife doğru:

— Yetişin, diye bir daha haykırdım.

Kapıya tekmeler inmeğe başladı. Arkasından çatırdılar koptu. Biz de bu sırada yere düşmüştük. Herif benim üstümdeydi amma bana bir zarar veremiyordu. Bütün kuvvetimle sıkıyordum.

İçerisi birden aydınlandı. Bir elektrik lâmbası üstümüze çevrildi. Daha sonra Arifin sesini duydum. Emirler veriyordu. Üstümdeki herifi kısıvrak yakalayıp kollarını büktiler. Arif bana:

— Yaralı tınsın ağabey? diye haykırdı.

Ben buna karşılık:

— Kadını öldürdü, diye haykırdım.

Her tarafta elektrikler yanıyor. Bir iki polis ve sivil evi dolaşıyor:

Her tarafta elektrikler yanıyor. Bir iki polis ve sivil evi dolaşıyor.

— Doktor bulun, {

— Can kurtarana haber verin.

— Karakola birisi gitsin.

Gibi sesler çıkıyordu. Arif kaatilin yüzüne bakar bakmaz:

— Celep Ali, dedi. Ben de senin peşindeyim alçak herif.

Celep Ali dediği adam kelepçeli olduğu halde kıvrıyor, kafasıyla etrafındakileri yerlere sermek istiyordu. Arif ona iki tane patlattı. Herif küfürle mukabele etti. O hırsla ben sokuldum, çenesine bir tane kondum. Olduğu yerde boş bir torba gibi çöktü ve bayıldı.

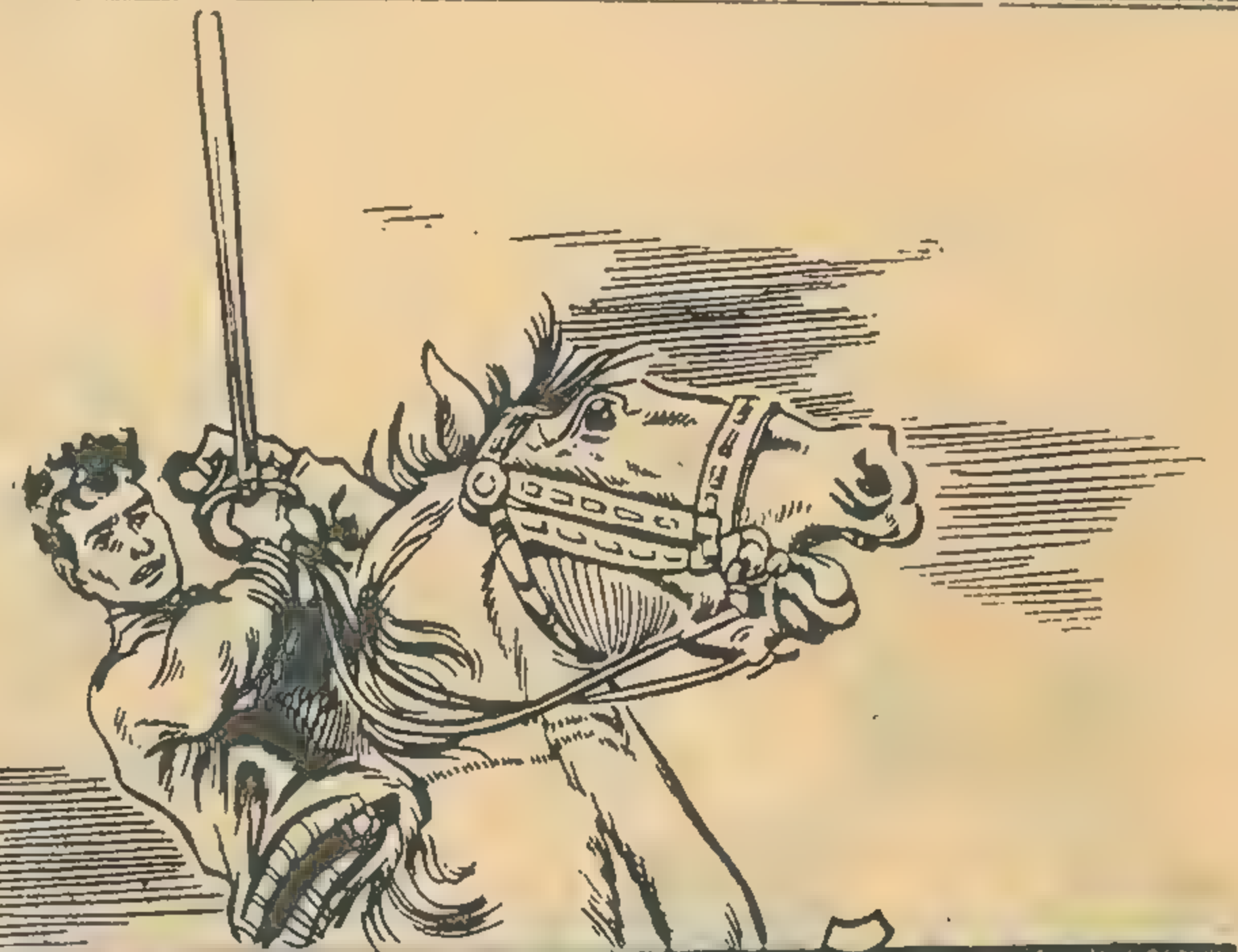
Elinde kanlı bıçağı ile üzerime atıldı.

— Vay, doktor, siz de mi bu işin içindesiniz? diye sordu.

Göğsümdeki düğmeyi gösterdim.

— Eğer Alinin bıçağı şu düğmeye raslıyarak kalmış olsaydı ben de hastanelik olurum. Berket şu düğmecige.

(Arkası var)

KARTALIN OĞLU

Yakında başlıyor!

SEN DEMEK
BENDEN KORK
MUYORSUN?

SİZİNKİ GİBİ DOST
BİR ÇEHREYE
ÖMRÜM BOYUN-
CA RASTLA-
MADIM.

TUHAF BİR TİP.. AL ONLARI YU-
KARI.. NE YAPACAĞIMIZI SON-
RA DÜŞÜNÜRÜZ.

MADRAS TAYFALARIN HAYRETİ ARA-
SINDA İKİ KAZAZEDEYİ YUKARI DA-
ANLAT BAKALIM BA. KIZ VET ETTİ.
ŞİNA GELENLERİ. KARDEŞİMLE ASOR
ADALARINA MAL
GÖTÜRÜYORDUK.

82

ADALAR KRALİÇESİ

GEMİMİZ KAZAYA
UĞRADI. BİR ADAYA
ÇIKTIK.. UĞRAŞA
UĞRAŞA BU FİN-
DİK KABUĞUNU
YAPTIK.

CESUR İN-
SANLAR
HOŞUMA
GİDER.. SA-
NA GEMİMİ
GEZDİRE-
YİM..

ÇOK MEMNUN O-
LURUM. HERHAL.
DE BİR SÜRÜ ŞEY
ÖĞRENİRİM. BİZİ
NEREYE BİRA
KACAĞINIZ?

BELKİ BER-
MUDA'YA..
SİZ BENDEN
KORKMUYOR
MUSU-
NUZ?

BEN TÜCCAR DEĞİ.
LİM. KORKUÇ BİR
DENİZ HAYDUDUYUM.

BİZİMİĞİN SİZ HAYA-
TİMİZİ KURTARAN
BİR KAHRAMANSI-
NIZ..

KIZIM SEN ÇOK GÜZEL KO-
NUŞUYORSUN.. BEN DE SA-
NA GAYEMİN NE OLDUĞU-
NU SÖYLİYİYİM DE NEYE
DENİZLERDE DOLAŞTIĞIMI
ANLA..

BENİM BÜTÜN GAYEM GÜNÜ-
BİRİNDE "ATMACA REİS" DENİ-
LEN HERİFİ ELİME GEÇİR-
MEK TİR. BENDEN KORKAN-
LAR ONUN HİMAYESİNE KO-
SUYORLARMİŞ. FAKAT ONUN
LA KARŞILAŞAMADIM. HER
HALDE O BİR EFSANE OLACAK.

ÖYLE Mİ SANIYORSUNUZ MADRAS..
HERHALDE GÜNÜ-
BİRİNDE KARŞILA-
ŞIRSINIZ. ŞİMDİ MÜSA-
ADE EDİN GİDİP YATA-
LİM. UYKUSUZLUKTAN
PEK HARAP BİR
HALDEYİZ. GECE-
NİZ HAYIRLI
OLSUN..

ONLAR GİTTİKTEN
BİR KADIN SONRA
TÜCCAR.. TUHAF.. HAL-
LERİNDE HİÇ TÜCCARA
BENZER TARAFLARI YOK
BANA MAVAL OKUYORLAR
AMA BU ÇOK UZUN
SÜRMİYECER TİR..

İKİMİZE DE AYNI KAMA-
RADA YER GÖSTERDİK.
LERİ İÇİN MÜTEESSİ-
RİM MAJESTE.

BÖYLESİ DAHA İYİ..
YALNIZ BAŞIMA KOR-
KARDIM..

SİZDEN BAH-
SEDERKEN
ÇOK KORKTUM

SUSUN.. SİZİ RO-
SİTA DİYE ÇA-
ĞIRACAĞIM. BU
HAYDUDA KARŞI
KENDİMİZİ KURNA-
CA MUDAFPA
EDELİN.

145

ARKASI

te eski Suzan değil. İçi içine sığmıyor. İştahı yok. Kumrucuklar gibi düşünüyor. Sorularına cevap yok. Kadın doktor da bir şey bulamıyor. Olsa olsa ruhi bir şeymiş. Öte tarafta Hikmet Efendi de bitap. Boğazı sarılı, gözleri sık sık kızarıyor.

İşin içinde müşterek bir iş olacaktı. Mersinli tüccar zeki bir insandı. Bir akşam kızını odaya çağırıp ve karşısına oturttu:

— Bana bak Suzan, dedi. Hikmet bana hepsini anlattı. Sıkıştırdım onu. Sana yakıştıramadım bu yaptıklarını.

Söz kızı ağzının dudaklarındaymış. İki avucunu yüzüne örterek hıçkır hıçkır ağlamağa başladı ve bülbül gibi boşandı:

— Kaza, kader. Ne yapayım. Benim nasıl yetiştiğimi siz biliyor-

sunuz. Fakat bazı tesadüfler bir araya gelince. Doğruyu ve makuliyeti kendinize rehber yapan sizsiniz. Ne onun suçu var, ne de benim. Sadece bir kaza.

Süleyman Karayağz boş atıp dolu tutmuştu. Dudaklarını ısırı. Kızının halinde bir çılgınlık, bir iradesizlik vardı. Korktu sormaya. (Arkası 14. sayfada)

Mersinin sayılı zenginlerinden di. Elli yıl önceki taassubu bırakmamıştı. O doğduğu günden beri dünya yüzündeki ah-lâk telâkkisi sanki hiç değişmemişti. İşte bu yüzden karısını çokluk evden çıkartmazdı. Kızını da hususi ve kadın öğretmenlerle yetiştirmişti.

Kız on sekizine geldi. Dünyayı ancak romanlarla ve köşkün penceresinden gördüğü kadar tanır. Birkaç nöbet İstanbul'a, orada da Şehir Tiyatrosuna ve iki defa da sinemaya gitmişti.

İnci gibi, kaymak gibi, şeker gibi kızdı Suzan.

Kış ortasında, fakat işlerin de en cıvıvli zamanında, İstanbul'da kardeşinin oğlu evleniyordu. Karısı Binnaz hanım böbreklerinden rahatsızdı. Mersinin ılık havasını bırakıp gidebilirdi?

Süleyman Karayağz bir hayli kafa patlattıktan sonra ikinci derecede kâtiplerinden olan Hikmeti müdüriyet odasına çağırdı.

— Bana bak oğlum, dedi. Seni dürüst ahlâklı ve ağır başlı olarak tanıdım. Sana bir emanetim var, alıp İstanbul'a, biraderin apartı-

manına götüreceksin. Oraya varır varmaz da bana telgrafla neticeyi bildireceksin. Sana yirmi gün izin. Bir maaş ikramiye, yüz lira da harcırah.

O güne kadar patronun gözüne giremediğine yanan ve biraz da hırpalanıp boğaz tokluğuna çalıştırılan Hikmet bunları duyunca aklı başından gitti. Süleyman Karayağz ilâve etti:

— Hemen git evine. Hazırlan. Bu akşamki trene yetiyeceksin.

— Efendim, emanet?

— Onu ben trene getiririm.

Hikmet trene gittiği zaman yataklı vagonda Suzanı gördü. Süleyman Karayağz ona bir sepet, bir sandık, nihayet bir senet yerine kızını emanet ediyordu:

— Kızımdır. Düğüne gidiyor. Söylediğimi unutma.

Hikmet ömründe böyle kız görmemişti. Aklı başından gitti. Ona da yataklıda bir yer alınmıştı. Yerleşti. Paraları cebine koydu ve yola çıktılar.

Mersindeki ılık hava yerine Torosların arkasında müthiş bir kış vardı. Göz gözü görmiyen bir kar fırtınası.

Dört gün sonra, telgraf bekliyen Süleyman Karayağz gazetedeki şu havadisi okudu:

«İki günden beri Yerköy civarında kara saplanıp kalan Toros Eksperi Ankaradan gönderilen imdat katarı ve kar temizleme makineleriyle kurtarılmaya çalışılıyor. Yolcular, lokomotifte ve katarıda su kalmaması yüzünden, soğuktan donmamak için civar köylere dağılmışlardır. İnsanca zayıat yoktur.»

Süleyman Karayağz istasyonlara, garlara hattâ vilâyetlere telgraflar yağdırdı. Kimse kendisini temin edecek bir haber veremiyor-

du. Okadar yolcu arasında kâtip Hikmet efendi ile kızını kim bulabilir. İnsanca zayıat olmadıktan sonra ne var telâş edecek?

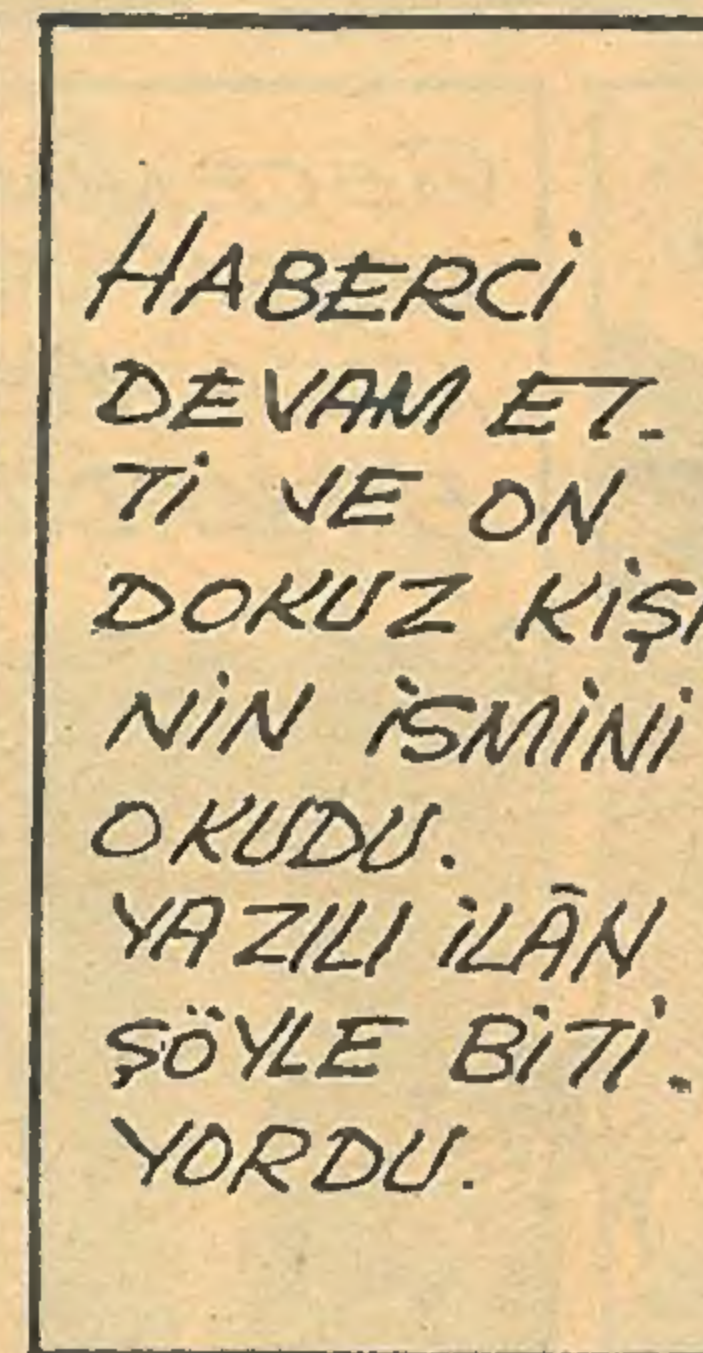
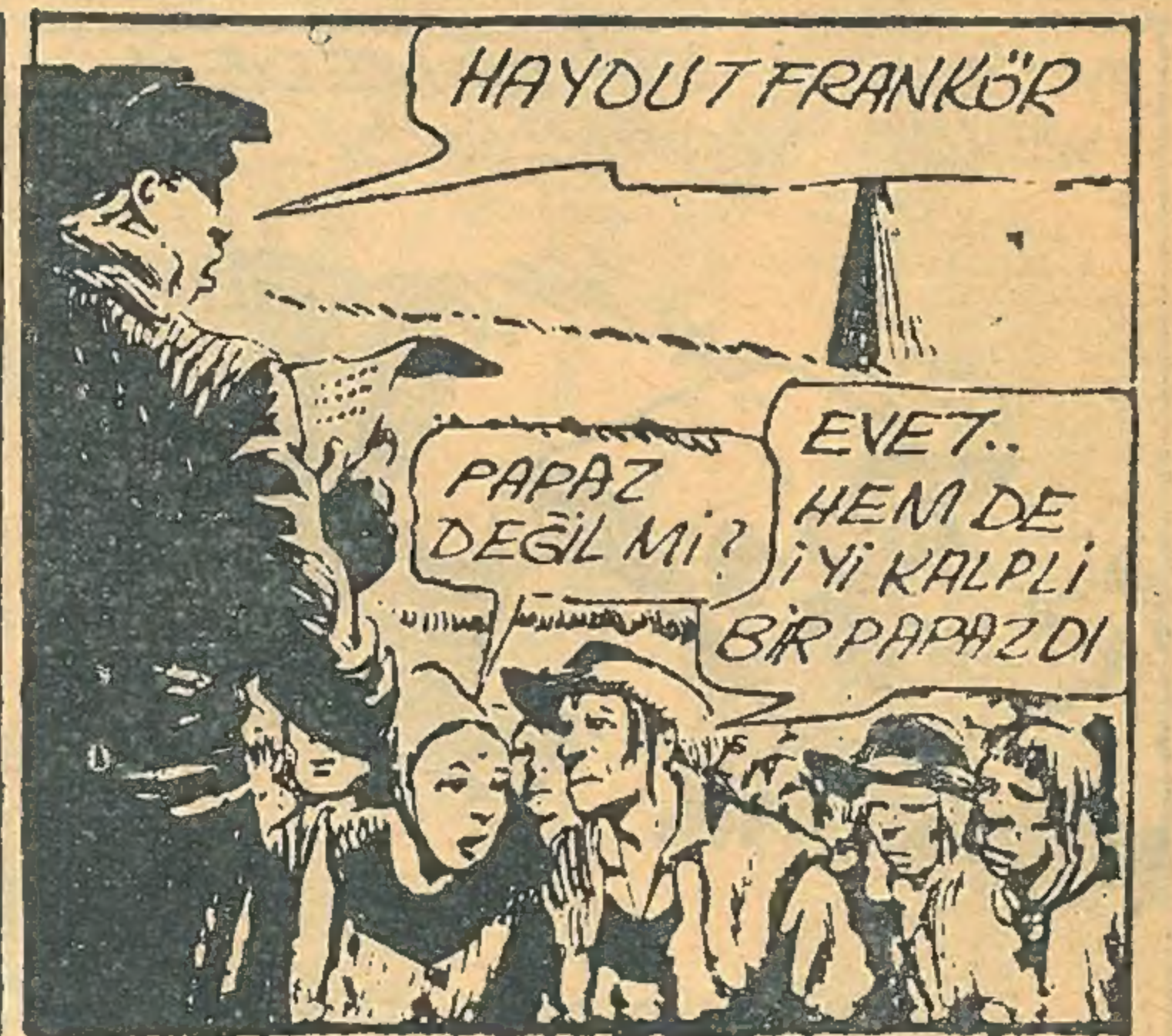
Onuncu gün şu telgrafı aldı: «İstanbul'a bugün gelebildik. Kerimeniz sıhhattedir.»

Aynı gün kardeşinden de telgraf aldı. Suzan sağ salın oraya varmış.

Düğünden sonra iki hafta daha İstanbul'da kalan Kerime Hanım Mersine döndü. Döndü ama hiç

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

42

vaziyette idiler ki eğer büyük bir itimamla bakılmasaydım güçleri değil büyüyüp gelişmeye, hayatiyetlerini muhafaza etmeye bile yetmeyecekti.

«Ve tabii burada candan dostlar da edindiniz?»

«Haklısınız, madam. Esasen hayatımı da onlara borçluyum zaten. Babamın ailesi benimle beraberdi ama, annem çok ciddi bir hastalığa yakalanarak beni o zayıf halimde öksüz bırakıp dünyaya gözlerini yummuştu.»

«Ne acı! Bununla beraber buraya geldiğinizden beri bir hayli de kilo almışa benziyorsunuz.»

«Doğru, Madam. O günleri hatırlayanlar, burada, Somerville sanatoryumunda doğduğum zaman sadece iki buçuk kilo ağırlığında olduğumu söylüyorlar.»

KAZA

(13. sayfadan devam)

ğa. Fakat o ağıl olarak anlatıyor du:

— O size ne söyledi bilmiyorum. Geceyarısı korkunç bir sarsıntı ile uyandık. Tren durdu. Kar hemen kırılan camlardan içeriye dolmuştu. Herkes çığlık çığlığa. Sabahı bin güçlükte ettik. Tren soğumuştu. Su deposu patlamış. Kalariferler yanmıyor. Herkes köylere dağılıyor. Hikmet Bey beni de bir köye götürdü. Karlara saplanıp kalıyordum. Yürümeğe imkân yok. Üstelik tipi tikiyor insanı. Koluma girdi. Yine yürümedim. Kucağına aldı. Bir aralık kapaklandı. Olduğumuz yerde kaldık. Ben ümidi kesmiştim. O:

— Sizin için acı, fakat benim için tatlı bir ölüm, dedi. Ölüm karşısında insan nasıl da sarılıyor birbirine. Üstümüze kefen gibi karlar örtüldü. Fakat donmadık. Hem gençlik var, hem de heyecan. Neden sonra o davrandı, beni tekrar kucakladı. Azıcık dinlenmişti. Bir köye yaklaştık. Bizi gördüler. Bize ihtiyar bir köylü kadınla kocası bir toprak oda verdiler. Çalılar, sonra koca kütükler getirdiler. Orada tarhana çorbası içtik. Tam iki gün kaldık. Kaldığımız kadar Hikmet Bey ağladı. Ölse daha iyi olacaktı. Gözlerini benden ayırmıyordu. Görüp göreceği rahmet bu imiş. Bilmiyorum bana da ne olmuştu. Bütün hayattaki mahrumiyetim, bütün taassupla yaşamam mı isyan etmişti. O bana dünyanın en iyi erkeği olarak görüldü: Daha cesur olmasını ve nihayet sizin bir gaddar insan olmadığınızı anlattım. Ummuyordum, fakat bir defa talihini deneyecek ve size yalvaracaktı. İşte hepsi bu. Onu suçlu görmeyiniz. Seven o ise treni yolda bırakan kar fırtınası da onun eseri mi? Beni karların içinde ölüme bıraksa daha mı iyi olurdu. En sonra ölüm karşısında iki genin birbirine sarılıp son dakikayı beklemesi bir suç mudur? Benim elînden gelen sadece onu teselli olmuştur. Ümit verdim ve ayrılırken öpmek istediği ayağıma çektim ve ona yüzümü uzattım.

Süleyman Karayağz kızının o kadar kapalı büyütülmesindeki hatayı anlamıştı. Gözlerinin içinde gençliğin sarhoşluğu sezilen kızına bir şey söylemedi. Yalnız hizmetçiyi çağırdı ve ona:

— Git, bizim kâtip Hikmet Efendiye evinde bul, şu mektubu ver, dedi.

Mektubu da bir kere yüksek sesle okudu:

— Oğlum Hikmet, talihini bu buk dene...

FIRTINA KAPTAN 37

BİRDENBİRE ÖNLERİNE KARA HASAN'IN KALESİ ÇIKTI.

DİKKAT EDİN.. BİR NÖBETÇİ VAR.

PÖTİ-LUI YAVAŞ YAVAŞ İLERLEDİ VE BİRDEN BİÇAGİNİ ATTİ.

NÖBETÇİ GİK DEMEDEN YERE YUVARLANDI.

ARKASINDAN VURULMUŞTU.

BAKŞU NÖBETÇİ NEREDEN GİDİYOR. BU GİZLİ YOL.. GİDELİM.

FIRTINA KAPTAN ADAMI LARIYLA PÖTİLUI NİN DÖNMESİNİ BEKLİYORDU. (KAPTAN. GEL.. YOL AÇIK..)

FIRTINA KAPTAN ADAMI LARIYLA RINA EMİR VERDİ.

HAYDİ ÇOCUKLAR.. SES ÇIKARMAYIN.

GECE NİN KARANLIĞINDAN İSTİFADE EDEN FIRTINA KAPTAN VE ADAMLARI KARA HASANIN KALESİNİ ÇEVİRMEĞE BAŞLADILAR.

GECE

BU SIRADA GEMİDE

BENİM KARNIMI AĞRIYOR

GEMİCİ, ESİRİN NESİ OLDUĞUNU ANLAMAK İÇİN YAKLAŞTI. FAKAT ARAP BİRDEN BİR YUMRUK SAVURDU.

FIRTINA KAPTANIN ADAMI YERE SERİLDİ. (HAYRET.. KİMİSEÇİKLER YOK.)

ARAP ESİR GÜNER.. TEYE ÇIKTI.

145

ARKASI VAR

ALNIMIN

YAZISI

13/1

NIHAYET NİŞAN MERASİMİNİN YAPILACAKI GÜN
GELİP ÇATMIŞ.. BENİ İLK DEFA KLERLE TANİŞ
TIRAN ARKADAŞIM JORJ ŞENYE'DE ORADAYMIŞ.
ZAVALLI BENİ KLERLE TANİŞTİRDİĞİNA PİŞMAN,
MÜTEESSİR, KLERİ ARAMIŞ.

AH BAY
ŞENYE!
NE SHA-
DET?
BİRİNİ Mİ
ARİYOR
SUNUZ?

HERKES
GİBİ BEN
DE GELİNİ
ARİYORUM

DAMAT
MEYDAN
DA.
AMA
GELİN
YOK..

KLER ODASINDA GIYINIYORMUŞ.
GECİKTİK AMA.. NİŞANLIN
BİRAZ BEKLESİN.. BU
GÜN GIYINMEZSEN
NE ZAMAN GIYINE-
CEKSİN NENİ-

ŞANLISI..
O BENİM
NİŞANLIM
DEĞİL

EVET ŞİMDİ DE-
ĞİL AMA BİRKAC
DAKİKA SONRA Nİ-
ŞANLANDIĞINIZ
İLÂN EDİLECEK.
NEYE ÜZÜLÜYOR-
SUN İPEĞİM 2

EVET.. ÜZÜLME-
MEM LÂZİM..
FAKAT BU YÜZE
GÜLÜCÜ İNSANLAR
DAN NEFRETEDİ-
YORUM.

BİNBİR ROMAN

BEN BU ELBİSEYİ MAR-
KIM İÇİN GİYMEK İS-
TERDİM. TALİ VE HAKİ-
KAT NE KADAR ACI..

13/2

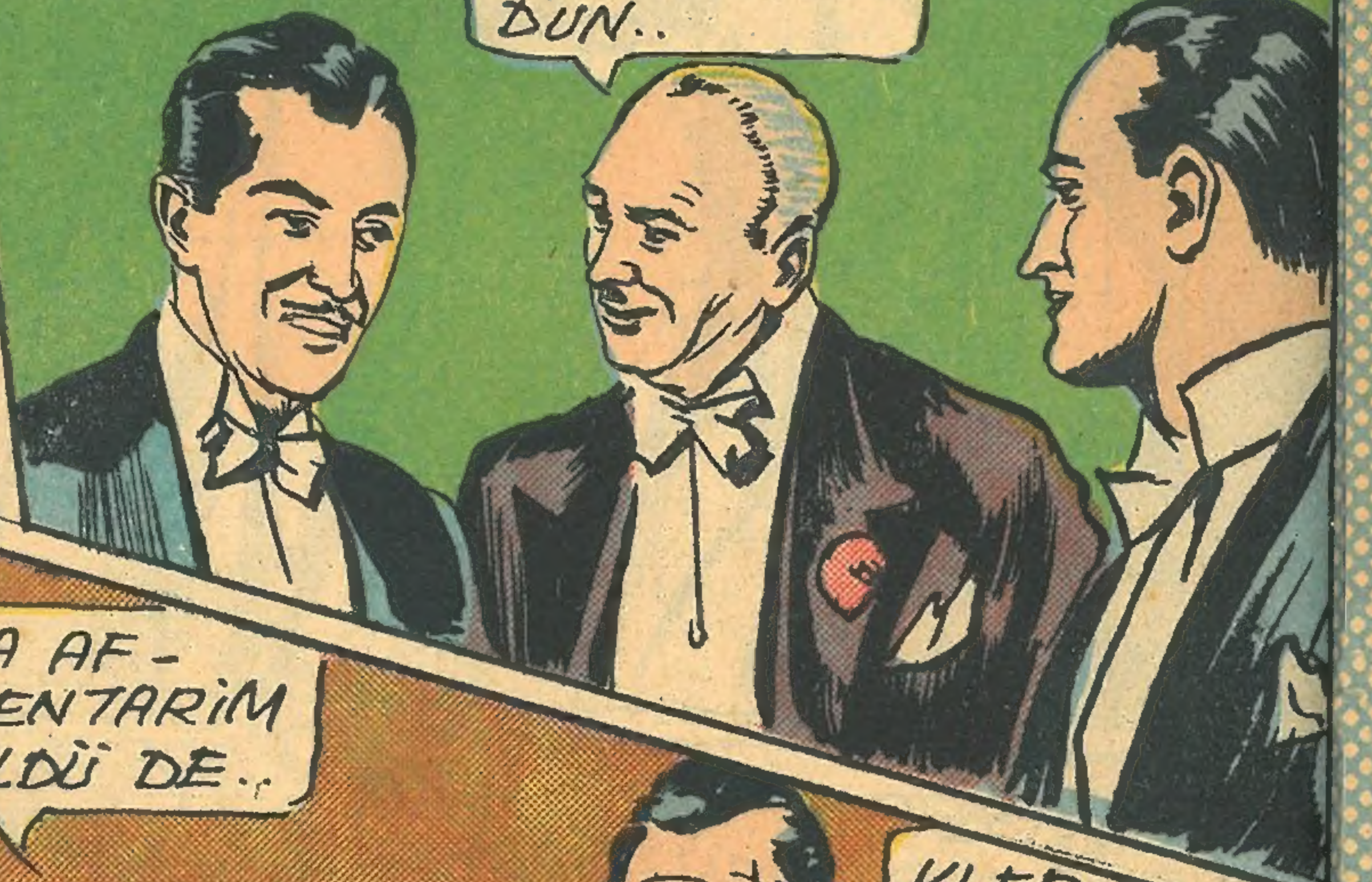

MARK..MARK
SEVGİLİM..
GÖRÜYORSUN
İÇERİM KAN
AĞLIYOR..

TEŞEK.
KÜR E-
DERİM
EFENDİM..

GÜZEL BİR
HANIMIA KON-
DUN..

TEBRİK
EDERİM
DARSAK..

BABA AF-
FET. ENTARİM
SÖKÜLDÜ DE..

KLER
NEREDESİN
DAVETLİLERİ
ÇOK BEKLET-
TİK..

KLER! NE GÜ-
ZELSİN. TIPKI
ANNİNE BEN-
ZİYORSUN..

TEŞEKKÜR
EDERİM
BABA GE-
LİYORUM

145/2

KONTUN
YÜZÜNÜ KEDER
KAPLADI.

TIPKI ANNEN-
SİN.. YİRMİ
SENE EVVEL..
O DA BÖYLE
SÜLÜN GİBİ
İDİ. GÜZELDİ

ARKASI
VAR

